

Tháng Giêng (Tháng 1), 2020

Cho Nhau Nụ Cười Đầu Năm

Ngày Xuân qua mau. Hôm nay là ngày Mùng Ba Tết Canh Tý 2020, đúng vào ngày thứ Hai đầu tuần, người viết phải "mở cò" trên computer để viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân của Oregon Thời Báo vì người viết không đánh máy chạy nhanh ro ro như những nàng hay chàng chuyên môn đánh "text" cho tình nhân trên máy điện thoại ngày nay. Thế mà người viết cũng "cà ri cà mọ" gõ được 499 bài tâm tình với độ giả mục MCTN hơn 10 năm nay, đóng góp "miễn phí" cho mọi người "đọc cho vui với đời" một tí. Smile!

Nếu đem so sánh với các công trình văn chương nghệ thuật của các tác giả nổi tiếng khác thì việc làm của người viết thật "nhỏ như con thỏ" nhưng người viết thấy vui trong việc làm của mình vì ít ra cũng đã giúp cho trí óc của người viết có cơ hội hoạt động, nếu không sẽ bị "mụ người đi" hoặc "não sẽ teo bớt đi". Khiếp thế!

Thật thế quý bạn ạ, nhiều thân hữu đã đến tâm sự với người viết rằng: "Bộ cái não của tui bị teo hay sao mà bây giờ tôi lại "quên nhiều hơn nhớ"? Người viết nghe quen lời tâm sự này vì ngay chính trong gia đình của người viết, "chàng của tôi" cũng thường khiến tôi phải nhắc nhở: "Anh phải uống nước cho nhiều như lời bác sĩ dặn", "Anh phải làm việc này hôm nay", "Anh phải chịu khó ăn sáng, anh phải..." Nếu không, chàng sẽ không làm đúng như lời bác sĩ dặn, không làm đúng theo ý tôi yêu cầu. Hay là não của chàng bị teo nên chàng không nhớ được những gì cần phải nhớ, quên đi những gì cần phải quên cho cuộc đời thêm vui. Mệt thật!

Vào những dịp đầu năm mới, người Mỹ thường hay lập kế hoạch để thay đổi hay làm tăng kết quả việc mình muốn làm trong năm mới ví dụ như "Tôi phải ôm bớt 10 pounds để có được một thân hình tuyệt mỹ". Thế là họ lên kế hoạch đi tập thể dục, đi bơi, đi bộ, nhịn ăn để cho xuống cân, v.v. Ví dụ "Tôi phải đi thư viện mượn sách và đọc ít nhất 5 quyển sách một tháng để mở mang kiến thức."

Người Việt ở Mỹ cũng bắt chước làm những chuyện "revolution" này, nhưng hình như chỉ làm được một thời gian vào những ngày đầu năm một cách "hồ hởi phấn khởi" rồi sau đó có thể vì bận, vì lười, vì nhiều lý do khác nên "đi dăm phở lại trở về chốn cũ", quên tuốt lời hứa hẹn ban đầu, nên vẫn thấy mình "phát triển bề ngang", vẫn thấy mình nói năng lạng lạng, vẫn nổi nóng la hét âm ỉ, v.v. Thế mới biết "nói và hứa thì dễ, mà làm tốt những gì mình đã nói và đã hứa thì khó quá", bạn nhỉ?

Hôm nay người viết vừa mới nghe xong bài thuyết giảng của Hòa Thượng Tịnh Không trên internet về đề tài "Thay đổi cách sống", xin được chia sẻ cùng các bạn. Hòa Thượng đã nêu lên quan niệm giáo dục đạo đức, đời sống của Đông Phương Trung Quốc và Tây Phương Âu Mỹ. Đông Phương cho rằng đời người có bốn giai đoạn như bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông của đất trời.

1. Dưới 20 tuổi như mùa Xuân, con người cần phải được giáo dục đạo đức.
2. Từ 20 - 40 tuổi như mùa Hạ, con người cần phục vụ xã hội.
3. Từ 40 - 60 tuổi như mùa Thu, con người cần truyền trao kinh nghiệm cho người kế thừa.

Mỗi Ngày Tôi Chọn
Một Niềm Vui

Sương Lam

4. Sau 60 tuổi như mùa Đông, con người cần về hưu để hưởng phước.

Trong khi đó Tây Phương lại quan niệm:

1. Tuổi trẻ là tuổi để hưởng thụ cho nên tuổi thơ được ví như đang sống trong thiên đàng.
2. Tuổi trung niên sống trong chiến trường tranh đua danh lợi
3. Tuổi già sống buồn thảm đi vào phần mộ.

Theo lời trình bày kể trên chúng ta cần phải chọn lựa và thay đổi cách sống như thế nào để có thể sống một cuộc đời an vui hạnh phúc, bạn nhỉ?

Chúa hay Phật đều dạy rằng: con người nếu không biết tu phước tích đức thì sẽ tạo ra nhiều nghiệp tội. Những chủng tử thiện ác đó đều được lưu vào A Lại Gia Thức của chúng ta và theo ta từ kiếp này sang kiếp khác rồi tùy duyên mà phát sinh ra để con người được hưởng quả lành hay nhận quả ác do những nghiệp nhân mà chính ta tạo tác từ vô lượng kiếp sống của chúng ta. Gieo nhân nào thì sẽ gặt quả nấy ví như gieo hạt đậu thì sẽ hái được trái đậu, gieo hạt cam thì hái được trái cam chứ không thể nào gieo hạt đậu mà hái được trái cam. Bạn đồng ý chứ?

Chúng ta cần phải thay đổi cách sống si mê lầm lỗi của ta, bỏ bớt dần những suy nghĩ, hành động, ngôn ngữ mang tính ác biến đổi thành những suy nghĩ, hành động, ngôn ngữ mang tính thiện để tạo niềm vui cho người và cũng cho chính mình nữa

Bạn và tôi chắc chắn cũng đã từng gặp nhiều người cho ra thì ít mà muốn nhận lại thì nhiều. Những người này tiết kiệm từng nụ cười, từng lời nói ngọt ngào không chịu trao cho bạn bè thân hữu, thân nhân quyền thuộc mà lại đòi hỏi người khác phải đối xử tốt với mình, phải ngọt ngào với mình. Dĩ nhiên, nếu là một người có lương tâm trong sáng, bạn sẽ cho đây là không công bằng (unfair) rồi đấy nhỉ? Nói theo kiểu bình dân thông thường là “tiền trao cháo múc”, ít ra bạn phải đưa ra một số tiền nào đó thì mới nhận được tô cháo kia, chứ tại sao lại muốn nhận vào mà không chịu đưa ra. Lạ thật!

Cũng vậy, muốn nhận nụ cười, tình thương mến nơi người khác thì chúng ta phải trao cho họ nụ cười và tình thương mến trước chứ đừng đòi hỏi họ phải trao cho mình nụ cười, tình thương mến trước rồi mình sẽ trao lại sau hoặc là không trao lại gì cả. Hãy cho đi rồi bạn sẽ được nhận lại thì đời sống sẽ tốt đẹp hơn như câu chuyện của Mẹ Theresa dưới đây:

Hãy cho nhau nụ cười

Có lần mẹ Têrêsa thành Calcutta kể lại câu chuyện như sau:

Nhiều người đến thăm tôi tại Calcutta và trước khi ra về thường ngỏ ý với tôi: “Xin cho chúng tôi một lời khuyên để chúng tôi sống tốt đẹp hơn”.

Tôi liền bảo họ: “Quý vị hãy về và hãy ban tặng cho nhau những nụ cười. Một nụ cười cho vợ của ông. Một nụ cười cho chồng của bà. Một nụ cười cho con cái của ông bà. Hãy cười tươi với tất cả mọi người, bất luận người đó là ai. Với những nụ cười tươi như thế quý vị sẽ lớn lên trong tình yêu hỗ tương”.

Nghe vậy một người trong nhóm hỏi tôi:

- Bà có lập gia đình không?

Tôi gật đầu và nói:

- Đôi khi tôi cũng cảm thấy khó nở một nụ cười với vị hôn phu của tôi.

Và mẹ Têrêsa kết luận:

- Đúng thế, Chúa Giêsu có thể đòi hỏi rất nhiều. Và chính khi Ngài đòi hỏi như thế thì không gì đẹp cho bằng nở một nụ cười thật tươi với Ngài.

Lạy Chúa! Nụ cười không mất tiền mua, không phải vất vả cực nhọc để đi xa mang về... Nụ cười thật dễ dàng xuất hiện trên môi miệng và trên khuôn mặt nhưng sao con lại thấy thật khó khăn vất vả để trao tặng nụ cười trên khuôn mặt của con cho những người xung quanh... Con đã thay thế nụ cười bằng những cái nhăn mặt méo mó, bằng những ánh mắt giận dữ, bằng những cái lắc đầu xua tay và đôi khi bằng những lời nói làm đau lòng người khác. Xin cho con luôn ý thức rằng: mỗi khi con mang nụ cười đến cho những người xung quanh chính là lúc con dâng lên Thiên Chúa tình yêu và nụ cười, sức sống và hy vọng của đời con. Amen.

(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Nếu năm rồi chúng ta chưa có cơ hội cho nhiều hơn nhận, chưa trao hoặc không trao nụ cười cho ai cả thì trong năm mới chúng ta thử thay đổi cách sống để cuộc đời thêm nở hoa, bạn nhé!

Kính chúc toàn thể quý độc giả và thân hữu Một Năm Mới nhiều sức khỏe, thân an trí lạc, dứt bớt được nhiều điều phiền não và làm được nhiều chuyện thiện lành.

Mời Bạn cùng tôi nhìn nụ cười của đức Phật Di Lạc để phát tâm hỷ xả cười vui với cuộc đời trong những ngày đầu Xuân qua youtube dưới đây do người viết thực hiện:

Youtube Mừng Xuân Nụ Cười Di Lạc

https://youtu.be/RwNW8m2o_ss

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi -MCTN 499-ORTB 919-12820)

Khai Bút Đầu Năm

*Canh Tý Đầu Năm chấp bút Xuân
Niềm vui rộn rã tiết Xuân nồng
Không gian rực sáng nhưng yên ắng
Dịu dặt Xuân phong thoảng bụi hồng
Cắm Chướng khoe màu tươi thắm sắc
Mai vàng thanh khiết quyện hương trầm
Lâng lâng hạnh phúc niềm an lạc
Vọng Pháp tâm vương chốn cửa không...*

Kim Phú

Sáng Mùng 1 Tết Canh Tý
CA Jan.25/ 2020

DỊCH “WUHAN”

Bao mạng dân tai vạ
Dịch “Wuhan” lan xa?
Toàn bày trò trí trá
Đảng có lo cho Nhà?

Đám con ông, cháu đảng
Tùng chửi trí thức: “Phân!”
Mạnh ai nấy thỏa mãn
“Ăn” bất kể quân thân!
*

Những “bác sĩ” bệnh viện
Ăn chặn thuốc của dân
Tự vẽ rỗng thêm rắn
Cùng chia chác đủ phần.

Đầu này bán trực lợi,
Cắt bớt thuốc đầu kia.
Báo cáo toàn khen ngợi
Tài chân bệnh-ăn-chia!

TUỞNG NIỆM NẠN NHÂN TẾT MẬU THÂN 1968

Máu tanh theo gió ngược
Từ cái Tết Mậu Thân
Ai càng yêu Đất Nước
Càng kính tởm vô thần!

Tuổi già bao mẹ, chị
Cứ nhắc là lệ tràn
Bao hậu chấn tâm lý
Nghe nhức nhối tâm can!

Mỗi mùa xuân trở lại
(Ngày đại kỵ tang thương)
Lòng thành, không hoa trái
Em vẫn dâng tâm hương!

Mỗi nơi tạm ẩn nhẫn
Đều thương những nhục nhằn
Của dân mình khổ nạn
Càng ngày càng khó khăn.

Mỗi lúc dân nổi giận,
Trước mạnh, yếu, xa, gần
Em ôn niệm Quốc Hận
Ly tán vì Cộng quân.

Ý Nga, Mùng Năm Tết Canh Tý (28.1.2020)

AI THUÊ MÀ “KHỐC” THẬT DAI?

(Tặng quý Chị Em bất hạnh lấy phải “cán bộ đại gia”)

*

Bù Lu khó đỡ Bù Loa
Giả nhân, mảnh khoe, lăm Hoa, nhiều bô
Ai tin giả nghĩa i... ô
“Hormones” đầu lăm, hồi “prolactin”?*

Một năm khóc sáu bốn (64) lần?*Khóc dai, miệng máu, mắt sao im?
Lệ bà “từ mắt xuống tim”
Lệ ông chẳng nặng nỗi niềm chi chi
Lệ vay cá sáu li bì

*

Nếu dân tôi nhiễm bệnh
Có chỗ nào trú thân?
Những “bác sĩ” tập tễnh
Sẽ nhân bản, phi nhân?

Ý Nga, Mồng Sáu Tết Canh Tý, 28.1.2020

Theo những tài liệu đã đọc được:

-Sáng 23.1.2020: Wuhan (China) hoảng loạn sau khi chính quyền tuyên bố phong tỏa thành phố có 11 triệu dân này, người dân muốn thoát ra

bằng mọi giá nhưng quân đội đã dùng vũ lực ngăn chặn.

-Ngày 24.1.2020: cơ quan y tế Tàu Cộng thông báo có tổng cộng 41 trường hợp tử vong

-28.1.2020: theo NNL Net News Ledger

“link”: <http://www.netnewsledger.com/2020/01/28/january-28-2020-pm-update-novel-coronavirus-2019-ncov/> **riêng tại Tàu đã có 6.000 người nhiễm bệnh và 132 người đã chết.** Dịch cũng đã lan tới ít nhất 16 quốc gia trên thế giới, (trong đó tại Việt Nam đã có 2 người đã chết) làm dấy lên lo ngại về một đại dịch toàn cầu có thể xảy ra.

-29.1.2020, tin từ Canada: số người chết tại Tàu đã tăng lên 170 và số bị nhiễm bệnh là 8.000 người.

TRÃ* CÁ DIẾC* KHO!

- Ở không, em có bận chi

Qua thăm chẳng ở, guốc đi mòn lè

Anh giàu, không lẽ em chê?

Không khen, chẳng ở, đưa về: không cho

Bao giờ tái hợp, hẹn hò?

Biểu chi trã cá diếc kho, ai thèm!

Điều thèm là được có em

Trái tim anh vốn đôi mem chữ tình

Đầu xuân chẳng chịu ra đình

Xem bao lẽ lạc lung linh sắc màu.

*

- Anh ơi! Đàng diển sắc Tàu

Toàn trò vọng ngoại! Thanh tao: mắt rồi!

Cộng Tàu xẻ nữa, san đôi

Trần sang từng lũ rìa môi Đất Ta!

“Giàu sang”? Chẳng biết xót xa

Tụ năm, tụm bảy ba hoa ích gì?

Cá kho anh thử nếm, vì

Hương Quê còn giữ vị y trong vòm*?

Bất công, nhũng lạm, tham lạm

Anh nhìn bi thảm, đành cam hưởng nhàn?

Khó mong lung lạc nữ nhi chai lỳ.

Đừng bay bướm nữa, đừng đi!

Tâm không chung thủy trách gì biệt ly

Hôn nhân “ăn xôi, ở thì”

Trăm năm đồng nghĩa phân kỳ rồi rem!

“Đại gia”, tiêu “đỏ” lèm nhèm

“Chân dài”, đời ngắn lem nhem ếch* vò

Thích theo nhóp nháp, thập thò

Có chân chẳng đứng, cứ bò, than chi?

Đầu xuân than khóc lợi gì?

Xuân nào cũng thế: bác chì tiếng tằm!

Á Nghi, 28.1.2020, Mồng Năm Tết Canh Tý

*Ếch: AID, bệnh do “virus” gây suy giảm miễn dịch ở người, (một loại retrovirus gây bệnh AIDS).

*Hormones: kích thích tố.

*Theo các bác sĩ:

“Nhà sinh hóa học William H. Frey đưa ra giả thuyết là hormon prolactin làm giảm ngưỡng xúc động ở phụ nữ bằng cách kích thích hệ nội tiết khiến cho phụ nữ dễ dàng chảy nước mắt.

(Prolactin là một loại kích thích tố có nhiều ở nữ giới, đặc biệt là ở tuổi dậy thì... Prolactin có ở cả nam lẫn nữ.

2-Nhà văn Pháp Valery Larbaud lại tâm sự

“Nhưng tôi yêu những mùi vị của giọt lệ được giữ lại, những giọt lệ dường như chảy từ cặp mắt xuống trái tim.

3- Theo tạp chí Man’s Health, tháng Tư, 2003: trong một năm, nam khóc 14 lần còn nữ khóc gấp ba gấp bốn, tới 64 lần.”

TÂM ĐÀU, Ý HỢP!

(Tặng những đôi uyên ương nghệ sĩ.)

*

Anh đã bị bỏ bùa yêu thoáng chốc
Tuổi sáu mươi hưởng “đại lộc” ai bằng?
Nhờ gợn gàu, tập thể dục siêng năng
Em khen: -Trẻ, trông rộn ràng tươi tắn!

Trái tim bệnh hoạn khô khan
“Đói mem” chắc chắn! Nhà tan: “tình” còn?

Giặc vào, sao chẳng uất hờn?
Chơi con cá cảnh, trăn Sơn ai bàn?
Đảng ăn chơi, Nước điêu tàn
Rong chơi anh cũng miên man ta bà?

Thương Quê, ai chẳng tránh xa!
Anh ơi! Bình Hải, giữ Nhà ai lo?

Á Nghi**21.1.2020

*TRÃ: [dấu ngã] loại nôi đất, rộng miệng, nông đáy thường dùng để kho.

*DIỄC hay NHIỄC: mắng chửi > trong bài xin hiểu theo nghĩa bóng mà người con gái muốn để lại.

*VÀM: cửa rạch, cửa ghènh chảy ra sông.

*Thức suốt sáng, anh mơ màng lãng mạn
Nghĩ lan man, mê mẩn suốt cả tuần
Tình lớn dần theo duyên dáng giai nhân
Đành thú nhận bằng bài thơ ngắn.*

*Em kiên nhẫn nhuận sắc giùm vắn, vắn
Mặt đỏ rần, tình thú thật đầu xuân:
-Thơ gian truân, xóa ba lượt, bảy lần
Nhớ vô tận, bày tâm can thành khăn.*

*Em xinh xắn, dịu dàng biển quà tặng
Thành bức tranh với thủ bút phượng rồng
Ngày làm chồng, anh khoe bạn tây, đông
Bài nhạc phổ: thơ chàng nàng góp bút.*

Á Nghi, 28.1.2020
Mồng Năm Tết Canh Tý

Xướng: KHAI BÚT GIAO THỪA CANH TÝ

Xuân đến niềm vui gửi xứ xa
Quanh mình rực rỡ sắc đèn hoa
Giao Thừa khai bút vài câu chúc
Trừ Tịch nâng ly mấy hớp trà
Canh Tý mong bình an chón chón
Tân Niên cầu hạnh phúc nhà nhà
Việt Nam sạch bóng quân thù địch
Độc lập, trẻ già rộn tiếng ca.

Phương Hoa

Giao Thừa Xuân Canh Tý 2020

Họa: NHỚ TẾT XƯA

Xuân đến mơ về Tết thật xa
Bánh chưng, thịt mỡ, pháo cùng hoa
Trẻ con háo hức chờ bao đỏ
Bô lão hân hoan nhấm rượu trà
Từ đây dải dầu qua khắp chón
Vẫn hay vọng tưởng đến quê nhà
Gia đình tụ họp, lòng rộn rã
Bạn hữu hân hoan tiếng hát ca.

ThúyM

Chúc Mừng Năm Mới

Ngày Đầu Năm

*Đón giao thừa xong cũng xuất hành
Mùa đông không lá, chỉ trơ cành*

Họạ: VUI TẾT

Vui mừng một Tết viêng gần xa
Vạn vật tươi màu đẹp sắc hoa
Nổi thoả đi Chùa nhâm bánh mứt
Niềm vui lạy Phật uống chum trà
Cầu cho hạnh phúc tràn bao chốn
Chúc được an vui động mọi nhà
Canh Tý mơ quê mình đôi mới
Xuân tràn chiến thắng khúc hoan ca

Minh Thuý

*Lộc non không có làm sao hái?
Đành trở về với hai tay không
Trước bàn thờ cúi đầu đọc kinh
Chỉ xin sức khoẻ với an bình
Không ham tiền bạc và danh vọng
Xin Chúa cho lòng mãi sáng trong
Cuộc đời quá ngắn ngủi bạn ơi!
Chỉ mong đời sống được thanh thoi
Chị em mình mãi là NGỌC SÁNG
Vui, khoẻ, cùng nhau hưởng tuổi vàng.*

Hồng Thuý

Mùa Xuân Thay Áo

Trên đường từ trường về nhà chiều nay Hoàng cảm thấy khó chịu, ba tháng hè trôi qua chưa mang đi hết cái nóng bức và oi nồng từ mặt đường bốc lên mũi.

Không hiểu từ khi nào Hoàng thích con đường Gia Long lần theo đường Tổng Phước Hiệp về nhà. Nhất là buổi chiều tan học, những tà áo dài trắng thướt tha, duyên dáng lạ thường, vì trường Hoàng học, nữ sinh mặc đồng phục chỉ là quần tây và áo chemise.

Mười ba tuổi chưa biết yêu là gì, con gái thường trêu con trai “cái mặc bung ra sữa”, tuy nhiên cũng biết ngắm nhìn cái đẹp của khác phái. Hoàng đạp xe tà tà lòng thoải mái. Chợt nghe tiếng người chạy xe lôi bụi mình quát tháo, một đám con gái đi hàng ba hàng bốn lần ra đường lộ, chiếc xe lôi chạy vượt qua, ông lái xe không khỏi cầu nhàu: “Vô, bộ muốn xe hun hả...” Đám con gái lại ngã vào nhau như mớ xích cười thỏa chí, rồi cũng dzung dzăng choáng con lộ. Hoàng vượt qua ngoái đầu nhìn lại định ép xe hù cho bỏ ghét, thỉnh linh gương mặt con bé ngây thơ, hồn nhiên trong đám học trò, đập vào mắt, làm tim Hoàng hồi hộp lẫn rộn ràng.

Hoàng bám theo, Nhỏ cười đùa cùng bạn vô tư lự... không hề biết có một thằng nhóc đi theo bén gót. Hoàng vòng xe tới lui không biết bao nhiêu bạn cho đến khi Nhỏ đến nhà.

Nhỏ mở cổng rào vào sân, Hoàng vượt xe qua khỏi nhà đánh vòng lại, nhìn dáng Nhỏ bước lên bậc tam cấp vào nhà, dáng gầy, tung tăng như chim sáo trên những bậc thềm Hoàng chợt nhủ thầm “dễ thương lạ”. Trên đường trở về Hoàng mới cảm nhận đôi chân mỏi như đi bộ và lưng đã ướt đầm mồ hôi, nhưng khí trời oi nồng lúc đầu đã được Nhỏ mang đi mất và đem lại cho thằng nhóc này một ngọn gió mát đầu mùa.

Nhà Hoàng nằm cạnh bờ sông, từ trên ban công nhìn xuống con đường nhỏ vắng người qua lại, đã nhiều đêm Hoàng thường ra ngồi hóng mát sau khi học bài, gió từ bờ sông đưa lên mát rười rượi, tâm hồn trống rỗng chẳng nghĩ suy. Đêm nay mọi vật không thay đổi, nhưng Hoàng cảm nhận con đường rộn rịp như Tết sắp về. Trong đêm đen có muôn vì sao rực sáng... Thì ra lòng Hoàng chợt thay đổi! Rồi tự thốt “cái con Nhỏ này từ đâu hiện ra làm cho ta choáng váng mặt mày, con mắt nai tròn như ánh đèn soi thùng ruột gan vậy nè”.

Không cưỡng được lòng đang thui đốt, Hoàng vội vào nhà khoác chiếc áo và mượn chiếc xe gắn máy của ba phóng nhanh trong đêm khuya...

Tỉnh lý đã ngủ yên, chạy xuyên qua cầu Thiêng Đức cơn gió từ sông thoáng mát, nhưng không làm xoa dịu hết tâm tư Hoàng đang nôn nóng, xáo trộn. Nhớ lại ánh mắt chiều nay, ánh mắt của Nhỏ thôi miên... như kéo xe Hoàng hướng về nhà Nhỏ. Xe đổ dốc Cầu Lầu. Tiếng huýt sáo vang lên ngân trong gió. Đêm tĩnh lặng đưa tâm hồn bay bổng nhẹ nhàng. Hoàng cảm thấy đời đáng yêu làm sao! Gần đến nhà Nhỏ, Hoàng giảm tốc độ, tắt máy xe, từ từ đậu trước nhà. Hình ảnh con bé ngồi học bài chăm chỉ bên song cửa sổ, tim Hoàng đập loạn, cổ ghìim hơi thở e rằng Nhỏ sẽ nghe cả tiếng tim mình. Ngồi hàng giờ ngắm ... một cảm giác khó tả làm sao, lòng bồi hồi, rối nùi như cuộn chỉ len tháo gỡ, cảm giác bồn chồn lẫn xuyên xao mà chưa bao giờ Hoàng vương phải.

Thình lình Nhỏ vươn vai, xoay mình rời chiếc ghế đi ra hành lang. Hoàng vội nép vào góc cột đèn theo dõi cử chỉ của Nhỏ. Nhỏ cất tiếng hát. Hoàng sung sướng mỉm cười, tiếng hát xuôi theo gió nghe lồng lộng, êm ái như rót vào tai những lời tha thiết ấy.

Rước em lên đồi cỏ hoang ngập lối,

Rước em lên đồi hẹn với bình minh...

Đôi chân xinh xinh như tình thôi khép nép

Hãy vút chiếc dép bước đi ôm cỏ mềm..."

Đôi em em cỏ im im ngủ yên yên mộng ước rất hiền

Giọt sương đêm còn trinh nguyên nằm mê man chờ nắng sớm lên

Rước em lên đồi tiên...." (*)

Nhỏ đã làm hồn Hoàng như mây bông bèo trôi, cảm giác dịu dàng và nhẹ nhõm, Nhỏ đã vút chiếc dép bước vào tìm ta rồi nhóc ạ! Mời Nhỏ bước lên đồi thơm ngát hương cỏ mai cùng ta nhé Nhỏ! Trong bóng đêm mà Hoàng ngỡ bình minh tươi sáng đang trước mặt mình.

Nhỏ ngưng hát và làm những động tác thể thao... Hoàng chờ Nhỏ vào nhà khép cánh cửa. Thần thờ trong giây phút rồi lặng lẽ dắt xe đi, được một khoảng xa... rờ máy trở về nhà. Đêm đầu tiên trong đời thằng con trai mới lớn ngủ trong mộng寐 êm đềm.

***

Hoàng học một ngày hai buổi, thế là thời khóa biểu được sắp xếp, mỗi ngày qua nhà Nhỏ bốn bận... mặc dù phải đi ngược đường tới trường. Ở mà không sáu bận, vì đêm đêm lảng lảng đến trước nhà Nhỏ để được ôm trọn bóng dáng thơ ngây ngoan hiền của Nhỏ đang học bài. Rồi ngơ ngẩn ra về cho đêm tròn giấc.

Một năm âm thầm trong đón đưa, nhưng Nhỏ vẫn không hay, chưa bao giờ Nhỏ phát hiện ra. Vô tình quá vậy Nhỏ? Nhưng Hoàng nghĩ cũng không thể trách vì con bé còn măng non, vô tư lự, chỉ mới vào đệ Thất thôi mà.

Hai năm trôi qua, Nhỏ trở nết, cái nét trong sáng, nhu mì của Nhỏ đã thu hút mãnh liệt, mỗi phút giây hình ảnh Nhỏ lẫn quẩn trong đầu không thể nào quên. Bên bạn bè Nhỏ luôn hồn nhiên liếng thoắng nhưng lúc đi một mình trên phố, Nhỏ có một nét nghiêm nghị đến toát người mà bao lần Hoàng chẳng dám nói chi. Lòng ngực như thể muốn nổ tung, Hoàng muốn thét lên cho cả phố Vĩnh Long nghe "Tôi yêu Nhỏ mất rồi!"

Một hôm tan trường Hoàng làm liều chạy kề bên: "Cho làm quen nhe Nhỏ." chỉ nói thế và co giò đạp xe chạy thật nhanh không dám chờ câu Nhỏ đáp. Sau câu nói hai tai Hoàng nóng bừng, tim treo lơ lửng, gõ nhịp liên hồi, hơi thở đứt quãng như thể hụt hơi.

Thế là từ hôm ấy trở đi, cái vô tư của Nhỏ đã bị Hoàng chen vào. Nhỏ thẹn thùng mỗi khi Hoàng lạng xe qua lại để đưa Nhỏ về đến nhà. Mắt Nhỏ dí xuống đường như trốn tránh cú sét từ đôi mắt và nụ cười của Hoàng đập được lòng Nhỏ hình như đang xáo trộn?!

Ba năm trông cây si, niềm vui sướng bỗng tràn ngập tâm hồn vì những buổi lẻo đẻo theo đã được Nhỏ để tâm, những lúc đôi diện trên đường vắng, đôi mắt Nhỏ sâu hút xuyên vào tim Hoàng. Nhỏ nhìn không trốn tránh, trong ánh mắt như muốn nói, Nhỏ đón nhận tình Hoàng. Khi Hoàng mỉm cười đáp lại con bé chột bối rồi cắn môi, cúi đầu như bị bắt quả tang. Thì ra Hoàng cũng được chút cảm tình?!

Những năm của bậc đệ Nhất cấp đã qua, tình yêu này cũng lên lớp. Nhỏ cao hơn, tha thướt uyển chuyển hơn với chiếc áo dài lụa trắng, tiếng guốc rộn ràng khua trên sỏi, chiếc cặp đen e ấp đáng hiền. Đôi khi Hoàng thầm ghen với chiếc cặp ấy và ao ước được làm làn gió mát ve vuốt tà áo lụa mềm, nhẹ thổi cho áo vờn bay, để đôi tay Nhỏ níu gió vương áo tơ. Thời gian cũng vụt qua nhanh, thế mà lời yêu của Hoàng vẫn đậm chân tại chỗ, không thể thốt nên lời.

Một tuần bảy ngày, là đủ bảy đêm hạnh phúc, chờ đợi trong bóng đêm thanh vắng. Tiếng xe gắn máy quen thuộc rả chậm trước ngõ nhà Nhỏ không còn đơn độc nữa vì ánh mắt Nhỏ ngược lên đáp lại xuyên qua khung cửa sổ.

Hình như Nhỏ cũng có cảm giác bồn chồn đợi mong?

Một buổi sáng nắng cười. Lớp học lao xao vì năm cô nữ sinh như những nụ hoa đâm chồi trong sương khoe sắc lóng lánh bước vào lớp Hoàng. Hoàng giật mình có cả Nhỏ đi theo, trên tay một chồng Báo Xuân. Đôi mắt Nhỏ sáng như nắng, môi nhỏ hồng trong suốt như sương, Nắng dịu dàng từng giọt lấm lánh sắc màu chào đón xuân sang.

Các cô bé áo trắng từ trường Tổng Phước Hiệp đến bán Báo Xuân. Sau khi trình thơ giới thiệu với thầy. Một cô dạn dĩ giới thiệu về quyển báo, bốn cô kia đi từng bàn mời xem báo trước khi mua. Các bạn Hoàng câu giờ để được hạch sách các cô bé, “trả thù” mấy hôm trước trường Kỹ Thuật sang bán báo cũng bị các cô bé quay tơ bời... xanh máu mặt. Vậy mà hôm nay cô nào cô nấy trông cũng “hiền” ghê.

Cả lớp như đàn ong vỡ tổ, huýt sáo, trêu chọc các nàng... và yêu sách các cô bé phải ký tên vào tờ Báo Xuân. Hoàng giả vờ lật tới lật lui xem mãi để được Nhỏ đứng cạnh bàn, tận hưởng cái hội họp lần xuyên xao. Thật tội cho Nhỏ phải chịu cực hình chờ đợi nhưng Nhỏ có thâu lòng Hoàng cũng đã lên tận đầu dài chờ Nhỏ, mà không bao giờ biết mình bị xử thế nào không?

Hàng mi đen mượt khép nhẹ khi Nhỏ cúi xuống viết lên trang báo, mái tóc tím không che hết phần thanh tú, trắng hồng của gương mặt, đôi tay trắng loáng dưới tia nắng ngoài hành lang xuyên vào lớp, thoang thoát viết đề tặng và ký tên, nét chữ phẳng ngang, múa dọc như đôi chim uốn lượn. Ký xong Nhỏ trả cây viết lại, Hoàng vội lấy xoay xoay trong tay mình mà ngỡ như cầm được tay ai.

Các cô bé cáo từ ra về với lời cảm ơn dễ thương. Bỗng thằng bạn trong lớp đứng lên đồng dục đề nghị: “Yêu cầu các bạn, mỗi người hát một bài thì chúng tôi bao hết số báo hôm nay.” Lời đề nghị được hưởng ứng lập tức, cả lớp vỗ tay tán thưởng bạn mình: “Mày ăn gì mà hôm nay thông minh dữ vậy!” Nó càng vênh mặt ra về ta đây: “Thông minh từ tiền kiếp mà.”

Năm cô bé nhìn nhau cười bằng mắt và ưng thuận. Lần đầu tiên nàng cười, nụ cười tươi nhất, hồn nhiên nhất trước mặt Hoàng và chiếc răng khểnh đã cắn ngay quả tim làm Hoàng gục ngã vô điều kiện.

Bốn cô bé có những giọng hát lúc bổng lúc trầm, làm những gương mặt mấy tên con trai ngớ ra, hồn lạc phách bay... Đến phiên Nhỏ, đôi tay đan vào nhau như cố thu hết can đảm, cố gắng bình tĩnh trước đám đông, giọng hát trầm ấm cất lên... Hoàng hết sức bất ngờ.

Màu nắng hay là màu mắt em, mùa thu mưa bay cho tay mềm

Chiều nghiêng nghiêng nắng bóng qua thềm

Rồi có hôm nào mây bay lên.....

.....

Chiều đã đi vào vườn mắt em, mùa thu qua tay đã bao lần

Ngàn cây thấp nền lên hai hàng, để nắng đi vào trong mắt em

Và nắng bây giờ trong mắt em... (**)

Lúc chấm dứt bài hát, đôi mắt Nhỏ lướt nhẹ và kín đáo dừng lại nơi mắt Hoàng. Hoàng choáng ngợp, không còn hơi để thở, đôi tay không còn sức để vỗ hoan nghinh tiếng hát nàng. Bất giác Hoàng cười dịu êm, lòng lâng lâng sung sướng.

Tiếng hoan hô nồng nhiệt. Thầy im lặng từ phút đầu, nhẹ nhắc nhở: “Các em nhỏ tiếng cho lớp kể bên học.” Cô trưởng nhóm xoay người: “Cảm ơn thầy và cảm ơn các bạn đã ủng hộ báo nhiệt tình ...” Bỗng nhiên các cô bé khệ nệ bung nguyên thùng báo để ở ngoài cửa vào... Thầy bật cười thành tiếng. Lớp học la: “Trời...!” Một đám đề đầu thẳng bạn đã đại dột đề nghị mua hết số báo hôm nay: “Cho mày chết... cho mày chết... đồ ngu tiền kiếp nè....” Hoàng nhìn Nhỏ lắc đầu cười... N hỏ cười cười đắc ý... Lời nói như đóng đinh vào cột, cả lớp đành móc túi gom hết hầu bao để chúng tỏ đáng nam nhi lỡ đại một lần và... tới già... vẫn còn tái diễn không chừng.

Nhỏ ra về mang theo hồn Hoàng nhưng Nhỏ bỏ quên lại ánh mắt. Hoàng bắt đầu biết cuộc đời mình quan trọng kể từ đây. Ánh mắt lung linh trong suốt như thủy tinh của Nhỏ đã khoác lên người Hoàng chiếc áo mùa xuân mới tinh anh. Mùa Xuân thay áo!

Em chợt đến mùa xuân thay áo

Lá đâm chồi xanh biếc tình ta

Gió đầu mùa trên cánh môi hoa

Chim khẽ hát tình ca dào dạt.

***

Một buổi sáng thứ Bảy, Hoàng gặp Nhỏ đi học. Nhỏ dắt xe lên giữa đoạn Cầu Lầu ung dung đờ dắc. Hoàng kè lại làm quen. Nhỏ thắng xe... run giọng bảo: “Không thích anh theo thể này, nếu được mời anh đến nhà trò chuyện.” Hoàng chơi vơi, cứ ngỡ Nhỏ mắng cho một trận nhưng kết quả đẹp không ngờ.

Năm năm trời ôm ấp một mối tình, tuy biết nhiều người con gái nhưng Nhỏ là một mối tình si đậm nhất. Sau lưng Nhỏ cũng có khối cây si nhưng hình như Nhỏ vẫn còn là con chim sẻ lú lo chuyên canh hát ngụ ngôn trong vườn xuân. Không bỏ lỡ cơ hội, sáng Chúa Nhật, Hoàng đến thăm ...

Nhỏ như ốc tiêu thể mà không hiểu vì sao Hoàng run, lo sợ khi bên cạnh Nhỏ. Nhỏ cũng rụt rè tiếp đón Hoàng, cảm giác bồi hồi lẫn e thẹn làm hai đứa không nói được gì chỉ mỉm cười vu vơ...

Tình Hoàng vẫn là bài toán nhân theo cấp số, tiếp tục theo đuổi, ám mộng xây mơ cho đến khi Hoàng rời mái trường tỉnh lý vào Đại học Sài Gòn. Mỗi khi về lại Vĩnh Long không kịp về nhà, Hoàng co giò chạy nhanh đến Nhỏ.

Tám năm trôi qua, Nhỏ vẫn đón Hoàng với nụ cười tươi, tình đậm thắm nhưng hai đứa chưa bao giờ nói tiếng yêu, chưa một lần dạo phố, chưa một cái chạm tay. Mối tình của hai đứa nhìn nhau thay lời nói. Tại sao? Tại Hoàng nhất hay tại sợ nói ra sẽ mất Nhỏ? Bởi lẽ Nhỏ quá thánh thiện, Hoàng không dám quấy động tâm hồn thơ ngây của Nhỏ. Chờ thôi Nhỏ nhé! Chờ bao giờ có một tương lai sáng lạng Hoàng sẽ mang Nhỏ về với tất cả trân quý thương yêu.

Sau năm 1975, thời cuộc đã chôn vùi bao kỷ niệm, cuộc đời đã cuốn mất tuổi mộng mơ, hoàn cảnh đổi thay cuốn theo người con gái năm xưa đi mất dạng. Người con gái mà Hoàng gọi mãi một tên riêng “Cô Làng Văn Thánh” thật dễ thương để ghi lại một con đường một căn nhà mà Hoàng đi mòn lỏi. Nhưng giờ đây Hoàng không dám đi lại con đường xưa, không dám nhìn vào khung cửa sổ mà bao đêm ôm ấp tuổi mộng mơ... Hoàng đã để mười năm yêu Nhỏ ra đi trong lặng lẽ quạnh hiu.

Hoàng cũng trôi nổi theo dòng người ra đi. Nhịp sống mới không còn cơ hội cho Hoàng nói tiếng yêu, khi tình cờ cả hai gặp lại trong một tiệc cưới người bạn nơi xứ người, và Nhỏ đi bên cạnh chồng. Cả hai nói với nhau bằng tim và mừng nhau bằng mắt... Hoàn cảnh này Hoàng như người đi chổng đầu xuống đất và đôi mắt xa xăm năm nào cũng đang ngược xuống bám mãi không thôi.

Từ nhà hàng bước ra về, đêm khuya náo nhiệt nơi đất khách. Hoàng đi trong âm thầm mang cảm giác vắng lặng, cô đơn, tuyệt vọng, đôi tay buông xuôi rã rời. Tuy không nói nhưng đôi mắt u uẩn chiều này của Nhỏ thẳm trách móc... Bao nhiêu dĩ vãng của khoảng thời học trò ùa về mang theo dáng Nhỏ, gương mặt hồn nhiên, ánh mắt dịu dàng đã in sâu vào tâm khảm... Trong buổi tiệc, Hoàng cảm thấy mình có lỗi không thể phân bày.

Cơn mưa cuối mùa đổ xuống... Mùi âm ẩm của mặt đường bốc lên quen thuộc như hôm nào làm tâm hồn rất buốt, ngược mặt lên trời Hoàng hét to, nghẹn ngào nước mắt hoà theo mưa.. . Đau nhói cả lòng , xót xa cho cuộc tình đã mất.

Hôm sau Hoàng lại một lần âm thầm rời xa thành phố, nơi nàng đang sống để trốn chạy lòng và tự khoá cho mình chiếc áo bạc màu xanh.

*Hoa vẫn hồng trước sân nhà tôi, chim vẫn hót sau vườn nhà tôi
Giọt nắng băng khuâng, giọt nắng rơi rơi bên thềm
Bài hát băng khuâng, bài hát mang bao kỷ niệm, những ngày đã qua ... (***)*

Sáng nay vừa thức dậy, nắng bên ngoài cửa sổ ủa vào, lung linh soi vào tim Hoàng một giọt nắng đầu ngày. Tiếng hát của ca sĩ Thùy Dương từ chiếc máy hát phát ra nhẹ nhẹ, như nhựa chạm lòng, đã bôi lên đống tro kỷ niệm, tiếng ca của Nhỏ trong lớp học năm nào cũng chất chứa chất nhựa đậm đặc đã quện vào tim Hoàng không tẩy xoá được dù thời gian lạnh lùng trôi.

*Bài hát rêu phong, bài hát viết không nên lời đã vội lãng quên
Bài hát tìm trong nỗi nhớ từng giờ bình yên
Bài hát tìm trong ký ức cuộc tình đầu tiên
Trả lại cho tôi trả lại cho em trả về hư không giọt nắng bên thềm. (***)*

Thấm thoát Hoàng đã sống hơn ba mươi mùa xuân trên đất khách. Mỗi khi Tết về, nơi đây không có gió đầu mùa, không có nắng nhạt vàng bao phủ khung trời chiều Ba Mươi Tết ở quê mình. Tất cả mất hút... Riêng hình bóng Nhỏ vẫn là mùa xuân, kỷ niệm mãi ngự trị trong ký ức Hoàng đậm nét. Hoàng mang ký ức xưa ra đánh bóng, trang hoàng như ở Việt Nam chuẩn bị đón Xuân.

*Bài hát tìm trong nỗi nhớ từng giờ bình yên
Bài hát tìm trong mắt biếc từng chiều hoàng hôn
Còn lại trong tôi còn lại trong em chỉ là lung linh, giọt nắng bên thềm. (***)*

Tiếng hát như tiếng gọi mơ hồ... lại khoá cho Hoàng chiếc áo Xuân xưa. Gom nắng nhót hồn mắt Nhỏ, nụ cười hồn nhiên rạng rỡ của Nhỏ vẫn lung linh trong nắng còn sót lại bên thềm, trong nỗi nhớ của ngày Ba Mươi Tết!

Kim Oanh

(*) Nhạc phẩm Cỏ Hồng của Nhạc sĩ Phạm Duy
(**) Nhạc phẩm Nắng Thủy Tinh của Nhạc sĩ Trịnh Công Sơn
(***) Nhạc phẩm Giọt Nắng Bên Thềm của Nhạc sĩ Thanh Tùng

Hương Xuân

Những cánh hoa xuân rộ bước thêm
Gió mùa thao thức nhỏ nhưng thêm
Lời xưa đi vắng hoài vương vẫn
Dường cũ hương xưa ủ lóc mềm

Kim Oanh

Designed by Kim Oanh

Chuyện Chàng Nàng

(Tặng đôi ta.)

Chuyện Hoa

Thuở còn là tình nhân, chàng chạy xe máy trăm cây số đến thăm nàng.

Chàng đem tặng nàng một cành hoa. Chỉ hoa thôi, không có lá. Thật ra, nàng thấy hoa giống cái lá màu đỏ. Hình như nàng chưa thấy loài hoa này bao giờ. Chàng nói:

- Anh chọn hoa này vì cô hàng hoa báo hoa này lâu tàn và... Chàng cười cười - Giá cũng phải chăng.

Dạo ấy chưa có *Google*, nên nàng phải "truy cập" thông tin ngoài chợ. Đảo qua nhiều hàng tiệm, cuối cùng nàng biết, đó là *Anthurium*. Mãi sau này, tình cờ đọc trong tờ báo Việt, nàng mới nghe thêm tên Việt của hoa: hồng sơn môn.

Lại Chuyện Hoa

Mùa hè, chàng về đến nhà, mồ hôi nhễ nhại, tay bung chấu tiểu hồng màu phấn thật đẹp. Nàng mừng rỡ đón chàng và đón lấy chấu hoa từ tay chàng. Nàng duyệt nhanh trong trí nhớ, xem hôm nay có sự kiện gì “vĩ đại” mà chàng tặng hoa. Ngày cưới đã qua. Chàng đã quên như thường lệ.

Nàng rạng rỡ:

- Cám ơn anh ghen. Hoa đẹp ghê. Có dịp gì đây anh?

- Dịp gì mà dịp. Anh ngồi trong xe ngủ gà, ngủ gật. Đến trạm chót, người ta xuống hết. Ông soát vé kêu anh dậy và chỉ chấu hoa. Anh nói, không phải của anh. Ông bảo, không sao, đây là trạm chót, ông đem về mà dùng.

Nàng nghĩ thầm, chàng, tuy không “ga lăng”, nhưng được tính thật thà.

Chuyện Đàn

Nàng có học đàn guitar cổ điển, thỉnh thoảng đem đàn ra tính tính tình tang. Vui miệng, nàng rủ chàng học đàn. Chàng nói bằng giọng người Việt gốc... Nam: “Ông bà mình hay nói đàn địch. Em đàn rồi thì phân địch để anh.”

Nàng bực bực, đành cười trừ. Chớ gây gổ có được gì đâu.

Trong những bài nàng hay tập, chàng chỉ nhớ mang máng được giai điệu của bài 14 trong cuốn Carulli. Chàng hỏi: “Bữa nay sao chưa thấy em đàn cái bài gì mà *tùng tung tung tung tưng tưng tưng tưng...*”

Nàng nhớ, có đọc bài thơ cách đây vài chục năm, khi nàng là còn bé tí ti, lời đối thoại giữa hai người.

*Không là chúa, chẳng là vua,
Không là lính trận mà ra chiến trường!
Chỉ là nhạc sĩ lang thang,
Yêu đàn là một, yêu nàng là hai!*

*Chẳng ưa chúa, chẳng ưa vua
Chẳng ưa lính trận, chỉ ưa tiếng đàn!
Lấy chàng, nghe hát tình tang,
Còn hơn chung đỉnh giàu sang bất nghĩ!*

*Nàng ơi, thú thật tình si!
Yêu nàng, nói dối biết gì đàn đâu!
Chàng ơi, em biết từ lâu!
Lấy em, em dạy đàn sau ngại gì!*

Nàng biết tài nghệ của mình, không hề có “tham vọng” dạy chàng đàn. Nhưng, nàng đôi lần ướm ý, rủ chàng đi học chung. Chàng nói, để coi, tới hồi nào mà anh biết đọc nốt, để phụ em lật trang trong khi em đánh đàn, là mãn nguyện rồi. Nghe chàng nói vậy, nàng mát ruột. Cho dù, cái “hồi nào” của chàng không biết đến bao giờ mới thực hiện.

Chuyện Hát

“Gu” nghe nhạc của chàng nàng khác hẳn nhau. Ví dụ như chuyện phổ nhạc bài thơ của Hữu Loan - *Màu Tím Hoa Sim*. Nàng mê mẩn *Áo Anh Sút Chỉ Đường Tà* do Thái Thanh hát. Còn chàng nhất định, Thanh Tuyền ca *Những Đồi Hoa Sim* mới “dzách lầu”.

Vậy mà, có lần họp mặt bạn bè, chàng và một ông bạn già lên song ca bài *Mãi Mãi Bên Em* của Từ Công Phụng, nói, để tặng hai bà vợ... hiền. Nàng cảm động quá, bèn đồng ca với chàng bài *Biển Tình*. Chàng, nàng tình tứ cầm tay nhau khi hát đến câu (và có tự ý sửa chữa đôi chút mà không xin phép nhạc sĩ) *đời anh rất đẹp vì có em, đời em cũng đẹp vì có anh...*

Chuyện Ngôn Ngữ

Nàng vừa về đến nhà, chàng hí hửng khoe:

- Lúc nãy Ba qua chơi, Ba dọn “đường” của mình.

Nàng giật mình:

- Sao anh không dọn đi mà để Ba làm?

Chàng tỉnh bơ:

- Ba thích, để Ba làm chớ sao lại cần!

Nàng nhăn nhó:

- Ai mà lại để Ba dọn giường, coi sao được!

Chàng võ lễ:

- Không, đâu phải dọn “dường” để ngủ, mà dọn “dường” để trồng hoa đó mà.

Nàng thờ phào:

- May quá, chỉ là Trung - Nam bất đồng.

Chàng cũng mừng:

- Hên thiệt, chớ không là bị “dợ” dũa cho te tua.

Chuyện Trí Nhớ

Chàng ngồi trước *computer*, nóng chân, bèn cởi chiếc vớ cầm nơi tay. Chưa kịp cởi chiếc thứ hai, nghe điện thoại reo. Chàng, tay cầm vớ, tay nhắc máy. Nói chuyện xong, nàng thấy chàng lom khom như đang tìm kiếm gì. Nàng hỏi:

- Kiếm gì vậy anh?

Chàng giơ giơ chiếc vớ trước mặt:

- Không biết đâu mất chiếc vớ rồi.

Nàng nhìn xuống chân chàng:

- Có phải còn nơi chân anh đó không?

Chàng phì cười

- Ừ, đúng rồi.

Chuyện Nhìn Nhau

Có lần đi chung với chàng mấy trạm xe điện ngầm, nàng lấy mắt kính ra mang, tính nhìn rõ trang quảng cáo trên báo. Nhưng nàng đổi ý, quay qua tán dóc đôi câu băng quơ với chàng. Chàng phải xuống xe, chàng vuốt má nàng, nói: Chiều gặp. Nàng nhìn vào tờ báo. Nàng hơi hoảng, vì đọc thấy chữ không được rõ như mọi khi. Nàng lo lo, không lẽ mình lên độ nhanh như vậy. Nàng không đọc nữa, nhìn mông lung ra cửa sổ. Nàng có cảm tưởng, hai người đối diện đang nhìn nàng khó hiểu. Chẳng lẽ họ chưa bao giờ thấy đàn ông Á Châu âu yếm vợ nơi công cộng. Hay là, hôm nay nàng duyên dáng, xinh xắn khác thường. Nhưng ánh mắt của họ không có vẻ gì đang chiêm ngưỡng nàng. Nàng nghĩ, không đọc sách nữa thì gỡ mắt kính xuống. Khi bỏ kính vào túi, tay nàng chạm phải miếng thủy tinh tròn cứng. Nàng rụng rời. Thì ra, nãy giờ, nàng làm... đọc nhãn đại hiệp. Trời ơi, vậy là, lúc nãy “bị rịn” chia tay, chàng đã bỏ mất phần đầu của một câu nói nổi tiếng: *Yêu nhau không những chỉ nhìn nhau, mà cùng nhìn về một hướng...*

Chuyện Chu Đáo

Nàng đi làm xa ở xứ nóng. Về nhà, đứng ngay ngày vào đông bất ngờ, tuyết trắng xóa. Nàng rất nhát lạnh. Đi đón nàng, chàng cẩn thận gói ghém áo lạnh và giày ống. Sau khi làm xong thủ tục chào đón nhau, chàng kéo *va-li* của nàng lại ghé. Chàng bảo nàng mặc áo khoác và đổi giày. Nàng xỏ giày trong bao ra. Đích thị là một đôi giày ống mùa đông, có hai chiếc màu trắng, một chiếc màu đen, một chiếc màu nâu. Và, cả hai chiếc cùng là giày bên phải. Nàng không nhịn được cười:

- Anh coi nè, vậy thì làm sao đây?

Chàng hơi quê, cũng cười:

- Ai mà biết em mua chi hai đôi giày giống hệt nhau như vậy.

Nàng gờn cho chàng đỡ “xệ”:

- Không sao đâu anh. Chắc đôi ở nhà cũng bị lỗi như vậy.

Hôm đó, dù hơi bị lạnh chân một chút, nàng vẫn thấy vui lắm. Chàng có hơi lơ đãng một tí, nhưng quả thật chàng chu đáo chứ bộ.

Chuyện dài ngày

Từ khi thăng con vào đại học, “ra riêng”, chàng nàng thấy nhà vắng quá. Bạn bè có người bảo, giống vợ chồng son. Người khác lại cãi, son nòi gì, giống tui tui đây, như hai con khỉ già. Nàng nghĩ, hình như người bạn cãi có

lý. Thình thoảng, chàng ca ư ử: “Tôi dới nàng, hai đứa già như nhau, mơ ước cùng dui cho đến ngày bạc đầu...” Lâu lâu, nàng hát ê a: “May mà có nhau, đời còn dễ thương...”

Ngó đi, ngoảnh lại, chàng nàng góp tuổi hùn chung, nay đã tròn bách niên. Theo lịch trên tường, năm sắp hết, tết sắp đến. Nhưng, đất trời nơi chàng nàng ở, vẫn đang co ro trong tiết đông buốt giá. Nàng mượn mấy câu về ngày xuân của anh bạn, để chàng nàng chúc tết lẫn nhau:

Tân niên xin chúc quý bà

Luôn tìm được chút “Mình à, Mình ơi”.

Dẫu rằng tuyết đổ, mưa rơi,

Vẫn luôn cần chút “Mình ơi, Mình à”.

Các ông dẫu trẻ, hay già,

Chớ đừng quên tiếng “Mình à, Mình ơi”.

Dẫu đi khắp bốn phương trời,

Vẫn luôn nhớ gọi “Mình ơi, Mình à”.

Hoàng Quân

Khai Bút Đầu Xuân

Trích đặc san
Xuân Canh Tý:
"BIÊN HÒA
MỘT THỜI
ĐỂ NHỚ"
2020

Xuân Canh Tý chúc mừng bao Chí Sĩ
Tuổi Giáp, Nhâm, Mậu, Canh, Bính: Tý ghi
Sống thanh liêm, được trọng vọng nhất nhì
Thêm yên bác, hiểu nhiều về chính trị!

Bạc-Tiết-Nghĩa-Thương-Dân, đem lý trí
Cùng sĩ phu đánh cho Cộng yếu đi
Đường đã đi sẽ đến đích tức thì
Chúc vạn sự đều thành công như ý!

Bao già, trẻ, gái, trai chịu chăm chỉ
Dù người đi hay kẻ ở, sá gì
Sống hào hùng, tranh đấu, giữ lương tri
Chúc Phúc, Lộc, Thọ, Khang, Ninh: hường đủ!

Thưa Cô Phụ thương Nước Nhà, áp ừ
Khóc thán Tư, thù tiết, tránh hèn ngu,
Nuôi dạy con tinh thức, mở Ngục Tù
Chúc thịnh vượng, an khang, nhiều may mắn!

Người-Chín-Chấn trước nhục nhằn: lệ mặn!
Quan tâm dân: xa mấy cũng thấy gần!
Lo nhà tan, Nước mất, những Quân Nhân*
Chúc trăm tuổi sống lâu giúp hậu duệ!

Những Chiến Sĩ một thời vì Sông Núi
Dẹp giặc thù và bảo vệ mạng dân
Những bước chân luôn đối diện từ thân
Chúc sức khỏe dồi dào trong tài lộc!

Những bút pháp đã nhọc nhằn, đều đặn
Chia cùng dân nỗi oán hận ngoại nhân,
Bọn mỵ dân đã rước giặc rần rần
Chúc thuận lợi, cần gì luôn có đó!

Cả một Nước! Ôi dân mình khổn khổ!
Chịu dày vò trong quốc nhục vòng vo
Không tự do, chẳng nghe đảng hẹn hò
Chúc nổi dậy mà bảo tồn quốc thể!

Bài học lớn đã ngàn năm nô lệ
Đảng diễn hề, dân không thể u mê
Chết gần kề đừng nghe đảng rừ rê
Ngủ tập thể lấy ai lo việc Nước?

Thưa Nghệ Sĩ thi, nhạc, họa... lần bước
Xin góp cùng điều tâm ước lớn lao:
Đảng ăn trên và ngồi trước đồng bào
Chúc bút pháp góp công đầu vạch tội!

Vô số tội đảng-đo-nòi-cùng-lỏi
Đầu đến đuôi; tiền, hậu bồi buồng xuôi
Xúm ngù vùi, đôi ngoại, nội đều hôi:
Chúc đoàn thọ! Cho tự do mở lối!

Thơ và trình bày:

Uy Nga

Canada-tháng 1.2020, 7575

Ảnh internet

Khai Bút Đầu Xuân

Người xưa khai bút giấy hoa tiên
Khăn đóng, áo dài, bút, mực, nghiên
Nhấp giọng, trà thơm, tay thảo chữ
Chào mừng năm mới tới ngoài hiên.

Chuột

Này chuột, trông mày góm ghiếc sao
Ai cho cuốn lịch nghiêm nhiên vào
Ra oai rúc rích năm cùng tháng
Rừng mỡ ị đầy trước đến sau
Này bầy, này mèo đang đợi sẵn

Ngày nay khai bút, khai máy tính
Gỗ nhẹ vải hàng I pad xinh
Sáng lạnh, nằm ườn, chần nệm ấm
Lòng vui đón Tết với màn hình.

Khai bút đầu năm, mình chúc mình
Tâm an, trí huệ, năng bình mình
Lòng thương rộng mở bao trùm khắp
Bác ái, từ bi, tu tấn tinh.

Kính chúc người người trong đời sống
Mọi điều ước nguyện được thành công
Tâm lành, mạnh khoẻ, vui, an, lạc
Thế giới: hoà bình, vận đến, thông.

Sao Khuê

Đêm Giao Thừa

Phút cuối đón năm sang
Lo tâm cổ khói nhan
Bàn thờ đầy vị quả
Thược dược, cúc tươi vàng.

Gió thổi lạnh hai vai
Trời thăm thăm tối dài
Hoa xuân rơi rụng vãi
Tiếng pháo nổ nhà ai.

Nhớ bếp lửa than hồng
Dừa, gừng được sấy hong
Ngào thơm mùi mực dẻo
Sát mẹ mắt chờ trông.

Đất khách đón giao thừa
Đồng hồ sắp tiền đưa
Tìm dư hương chôn cũ
Ký ức những xuân xưa.

Thuở ấy đã xa xăm
Non sông vội cách ngăn
Hồn bên thêm lạc lõng
Đã đóng lại một năm.

Vọng tường cố hương thêm
Tìm đâu cảnh ấm êm
Mơ màng bờ kỷ niệm
Nỗi nhớ buốt màn đêm.

Minh Thuý

Nợ keo, nợ thuốc đã giàn chào
Sống chung, đành vậy, lòng gương gao
Năm hết, mau mau đón sừ vào.

ThuýM

Trà Xuân

Nâng chén trà xuân kính chúc người
Người người được tỷ triệu niềm vui
Thân tâm an lạc, vui trong Pháp
Thế giới hòa bình, sống thanh thời.

Sao Khuê

XUÂN MỘNG

Thơ xuân say chén choáng
Chập chờn cùng chiếu chần,
Mộng xuân trôi chậm chậm
(Chắc chắn chẳng chi cần).

Trên tầng mây trắng xóa
Lơ lửng giữa không gian
Em tha hồ tưởng tượng
Mặt trăng xa dặm ngàn.

Không thấy đâu bờ bến
Chao thân trong mộng mênh
Mây trôi trôi thanh thản
Lãng đãng hồn bông bênh.

Ngại gì mưa hay nắng
Thơ thân theo trác bằng,
Thả trôi bao lo lắng
“Tiên nữ” cõi vĩnh hằng!

Đâu lẫn ranh giới hạn
Những áng mây nhẹ nhàng?
Em cứ ngắm mãi nhãn
Tạo Hóa đáng nể nang!

Tuyệt vời như sương tản
Thật đại không rong chơi
Trời cho không chịu nhận
Anh ơi à! Anh ơi!

Trôi trôi về vô tận
Trong cảm giác phiêu bồng
Quên kiếp người lặn đạn
Vội có có, không không!

Ý Nga, Mùng 1 Tết Canh Tý-25.1.2020

*Vĩnh hằng: tồn tại mãi mãi

Đón Xuân Cùng Hát Khúc Xuân Ca

*Lá hoa tươi thắm đón Xuân về
Bên thềm Năm Mới tiễn đông đi
Hồng Lan Đào Cúc cùng khoe sắc
Bình minh đưa nở dáng xuân thì*

*Nắng hồng đôi má bé ngây thơ
Vui mừng đón Tết ngỡ như mơ
Áo quân xúng xính bên ba mẹ
Thong thả chơi Xuân dạo chợ hoa*

*Thiếu nữ băng khuâng áo lụa là
Thần thờ mong nhớ bóng người xa
Tết về rồi đấy, người đâu nhỉ
Cây Đào trước ngõ thắm màu hoa.*

*Vạn lần cầu cuộc sống an hòa
Sức khỏe bình an đến với ta
Năm cũ vừa qua năm mới đến
An Khang – Phước – Lộc – Thọ hằng hà*

*Cùng nhau ta hát khúc Xuân Ca
Chúc nhau trăm tuổi mãi không già,
Yêu đời yêu mãi Nàng Xuân mới,
Tiếng cười vang, rộn rã muôn nhà...*

Phạm Thị Minh Hưng

AI

Vừa khai hội đất trời, mùa xuân tới.
Khéo chào mời hy vọng tới nơi nơi
Ta buồn riêng, chuyện sông núi ai cười?
Nghìn đầu hỏi, giống nòi ai được nói?

Ý Nga, 25.1.2020
Mồng 1 Tết Canh Tý

XUẤT HÀNH ĐẦU NĂM

Đón giao thừa xong em xuất hành,
Bước sang năm mới nhiều mộng lành,
Bốn phương tám hướng em sẽ chọn,
Mong sẽ được may mắn gặp anh.

Giờ tốt, hướng tốt đã sẵn sàng,
Giờ hoàng đạo và hướng đông nam,
Cho dù anh ở hướng đông bắc,
Em cũng tìm đường rẽ đến thăm.

Sáng mồng một tết em xuất hành,
Mặc áo dài đẹp đón tin xuân,
Hoa mai hoa đào rơi trên áo,
Vạt áo em thơm mùi cỏ non.

Cầu tài cầu lộc vừa đủ thôi,
Khi cuộc đời là giấc chiêm bao,
Mùa xuân về reo vui nắng gió,
Mùa xuân về với một tình yêu.

Sáng mồng hai tết em xuất hành,
Mấy hướng rồi mà vẫn loanh quanh,
Biết anh đang ở phương nào nhỉ,
Em ngại ngần sợ lạc bước chân.

Em sợ ngày xuân sẽ vội tàn,
Quanh đời vẫn chưa gặp tình thân,
Đâu chỉ riêng lòng em là tét,
Ước gì anh sẽ là tri âm.

Sáng mồng ba tết em xuất hành,
Sắp hết rồi những ngày đầu năm,
Em thay màu áo, màu son khác,
Muốn níu xuân còn em với anh.

Hoa xuân mai này sẽ kém tươi,
Đường phố mai kia bớt tiếng cười,
Ra giêng mình vẫn là xuân nhé,
Em sẽ gặp anh một hướng đời.

Nguyễn Thị Thanh Dương

YÊN PHẬN GÓI RƠM

Sáng nay cũng như mọi buổi sáng khác tới sở làm, Xuyên đáp chuyến xe bus sớm nhất, cô xuống xe ở trạm cuối, thong thả đi bộ tới sở, ở cách đó một quãng không xa lắm. Gần tới nơi, cô đi chậm lại, vừa qua khỏi hai cánh cổng bằng gỗ nặng nề, tự dưng cô bỗng có cảm giác nhột nhột như đang bị ai rình rập, theo dõi, làm cô lých quỳnh, mắt cả tự nhiên. Xuyên rảo bước nhanh hơn, nghĩ thầm chắc lại là Sơn, chàng trai si tình nhưng nhút nhát đang núp lén ở đâu đó, để ngắm trộm cô như mọi lần. Linh tính của Xuyên ít khi sai, quả vậy, lúc đi qua cái sân rộng dùng làm bãi đậu xe cho nhân viên, cô thấy thấp thoáng bóng dáng cao gầy của Sơn, đứng lấp ló sau hàng cây như đang chờ đợi ai. Nhưng khi cô tới gần, thì anh chàng quay lưng đi thật nhanh như chạy. Xuyên buồn cười quá, một ý nghĩ tình nghịch chợt nảy sinh, cô kêu lên giật giọng:

- Anh Sơn khoan đi! Đứng lại cho tôi hỏi chút đã... Tại sao cứ thấy mặt tôi là anh bỏ chạy như bị ma đuổi vậy? Bộ tôi trông giống ma lắm hay sao?

- Dạ kh..ông.. Nhưng...

Mặt Sơn đỏ lên, hấn gãi đầu gãi tai một hồi, rồi đứng ngậy ra, trông thật tội nghiệp. Xuyên mỉm cười:

- Không thì tốt rồi... A mới sáng ra, mà anh đi đâu vội thế?

Bấy giờ Sơn mới mở miệng được, lắp bắp:

- Tôi có cái này đưa cô...

- Thế à, cái gì vậy?

- Cô chờ một chút, tôi trở lại ngay.

Nói xong không đợi Xuyên trả lời, hấn chạy vụt đi, chỉ một thoáng sau đã trở lại với bó hoa trên tay.

- Trời, chuyện gì thế này? Xuyên kêu lên ngạc nhiên, hôm nay anh Sơn bày đặt tặng hoa cho tôi đây à?

Mặt Sơn lại đỏ rần lên lần nữa, hấn lắc đầu ngượng ngịu:

- Tôi... tôi rất muốn tặng hoa cho cô, nhưng không dám, tôi sợ cô chưa cho phép. Còn bó hoa này không phải của tôi, mà là của ông giám đốc dặn tôi mua và đưa cho cô, nhờ cô chung bình bông thật đẹp, và xếp dọn căn phòng cho gọn ghẽ, hôm nay ông có khách.

- Chắc là khách phụ nữ?

- Tôi cũng đoán thế.

Cả hai cùng cười. Họ đi bên nhau tới cuối sân, nơi có cây ngọc lan đang tỏa hương thơm ngát, đột nhiên Sơn dừng lại:

- Hôm nay tôi gặp cô để tạm biệt, tôi mới xin nghỉ phép một tháng, không lương...

- Lâu dữ a... để làm gì vậy?

- Để ôn bài, chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới...

- Ồ nhỉ, tôi quên. Không ngờ thời gian đi nhanh quá, lật bật mà lại tới mùa thi... Chúc anh may mắn nhé.

Sơn ngập ngừng, rồi thu hết can đảm, nói lí nhí trong miệng:

- Xuyên à, nếu tôi đậu rồi thì... thì...

Hấn ấp úng mãi, không sao nói tiếp được nữa. Xuyên mỉm cười, đỡ lời:

- Thì... đó là điều rất đáng mừng, Xuyên sẽ xin chia vui cùng anh.

- Chỉ chia vui thôi ư? Thế... Xuyên... Xuyên có muốn chia sẻ cuộc đời với tôi không?

Thốt xong câu nói vẫn ấp ú tận đáy lòng, Sơn hết cả hồn vía, chàng lén rình xem phản ứng của bạn, không thấy cô cau mày hay tỏ thái độ khó chịu, Sơn thở ra nhẹ nhõm, chàng nuốt nước miếng hai, ba lần rồi mới tiếp tục:

- Chắc Xuyên hiểu tình cảm của tôi đối với cô từ bấy lâu nay? Sở dĩ tôi chưa dám ngỏ lời, là vì tôi nghĩ nói ra bây giờ hơi sớm. Tôi nghèo quá, chưa có công danh sự nghiệp, chưa có gì cả... Nhưng tôi đang cố gắng để xây dựng tương lai. Nếu năm nay tôi may mắn thi đậu và được vô đại học, tôi sẽ chọn ngành Sư Phạm ba năm. Tôi yêu nghề dạy học, và nhất định sẽ thực hiện ước mơ trở thành thầy giáo.

Hấn ngưng lại, nhìn sâu vào mắt bạn:

- Ba năm đâu có lâu gì, Xuyên chờ tôi nhé?

Xuyên nghe tim đập mạnh, bối rối không biết phải xử sự như thế nào, hai má cô nóng ran vì mắc cỡ, cô cúi mặt tròn tia nhìn đắm đuối của hấn:

- Bất ngờ quá, Xuyên không biết phải trả lời anh ra sao.

Nói xong cô vụt chạy thật nhanh qua sân, vào phòng làm việc, đóng chặt cửa lại. Sơn nhìn theo mỉm cười, mặt hần rạng rỡ niềm vui, tình yêu long lanh trong ánh mắt.

Vào đến bên trong, Xuyên thở ra nhẹ nhõm, không khí mát mẻ của căn phòng có máy lạnh, làm thần kinh cô bớt căng thẳng. Nghĩ đến việc vừa xảy ra, cô thấy lòng xôn xao những cảm giá khó tả, có người con gái nào lại không xao xuyên lần đầu tiên khi nghe tỏ tình, mặc dù đó chỉ là lời tỏ tình của một cậu trai mà cô vẫn xem như em.

Sơn nhỏ hơn cô hai tuổi, và là bạn của Thành, em cô. Trước kia, hai người học chung trường, Sơn học trên Thành một lớp, nhưng cả hai cùng ở trong đội banh của trường, nên thân nhau lắm. Hần đến nhà chơi với Thành, và âm thầm để ý yêu Xuyên lúc nào không ai hay, vì tính Sơn vốn kín đáo, ít nói, lại rất nhút nhát. Cuộc đời của Sơn đang phẳng lặng, bình yên, nhưng khi hẳn mới học lớp 11, sắp sửa thi tú tài, thì một tai họa bất thần ập xuống gia đình. Cha hẳn, một đại úy nhảy dù, trong một cuộc hành quân chạm địch, đã bị mất tích. Trước biến cố đau thương đó, bà Chín mẹ hẳn, một người đàn bà yếu đuối, từ xưa chỉ biết nội trợ, nay phải bươn chải ra đời kiếm sống. Bà thuê một sạp nhỏ trong chợ, ngày ngày nấu cơm tấm, đem ra bán. Nhưng gánh cơm tấm không đủ nuôi Sơn ăn học. Thấy mẹ vất vả đầu tắt mặt tối, Sơn đành phải bỏ học, đi tìm việc làm để phụ thêm, hai mẹ con rau cháo nuôi nhau.

Thời buổi khó khăn, tìm việc làm đâu phải dễ? May mắn thay, hãng dệt kiêm xuất nhập cảng vải vóc, tơ lụa của ông Phong đang khuyết một chân làm tạp dịch, và Sơn được nhận vào, thay cho bác tùy phái già vừa nghỉ hưu. Không dám chê địa vị thấp hèn, Sơn nhận lời đi làm ngay, để có tiền sinh sống.

Ổn định xong công việc làm ăn, Sơn mới tính đến việc đến trường trở lại. Ban ngày đi làm, buổi tối theo học lớp luyện thi, tuy vất vả, nhưng chàng không sờn lòng, quyết tâm gắng sức vươn lên. Vì không có nhiều thì giờ học hành, nên hai năm sau Sơn mới đậu bằng tú tài 1. Hứng khởi, chàng ghi tên học lớp luyện thi tú tài 2. Sơn bền chí theo đuổi đến cùng mộng ước trở thành thầy giáo. Sơn cũng mơ một tương lai tươi sáng, một gia đình hạnh phúc bên người vợ xinh đẹp, dịu hiền là Xuyên. Sơn thâm yêu cô từ dạo hai người cùng học chung trường, nhưng chưa dám ngỏ lời, vì thấy còn sớm quá.

Trời xui đất khiến làm sao, hai người lại làm chung hãng, ra vào chạm mặt nên tình yêu càng bùng phát mạnh hơn. Nhưng là tình một chiều thôi, vì Xuyên không để ý gì đến hẳn, trong lòng cô gái mới lớn này, còn nhiều mộng mơ, Sơn không lọt vào tầm nhìn của cô.

Xuyên mới làm thơ ký riêng cho ông giám đốc Phong được ba tháng, công việc của cô chỉ là tạm thời, để thay thế cho ông Cang, cha cô phải nghỉ, nằm nhà một thời gian, vì lý do sức khoẻ. Cách đây mấy tháng, ông Cang trong lúc đi bộ băng qua đường, đã rui ro bị một chiếc xe tông phải. Tai nạn xảy ra, người ta chở nạn nhân đi bệnh viện. Thương tích không nặng lắm, ông chỉ bị gãy một chân và xây xát xoàng, nhưng phải bó bột, và ngồi xe lăn cho tới khi khỏi hẳn.

Nghe tin chẳng lành, ông Phong lúc đó vắng mặt, nhưng cũng cử người đến thăm nhân viên của mình tại bệnh viện, và mặc dù tai nạn xảy ra không liên quan đến công việc của sỡ, nhưng ông giám đốc nhân từ, tốt bụng cũng tặng cho ông Cang một số tiền, đủ để trang trải bệnh phí.

Sau khi giải phẫu và nằm viện ba tuần lễ, ông Cang được về nhà với cái chân bó bột, và phải ngồi xe lăn. Bây giờ là lúc phải đương đầu với nhiều vấn đề khó khăn, với chân cẳng như vậy, làm sao ông có thể đi làm được nữa? Cả nhà bầy miệng ăn, chỉ trông vào mình ông, nay ông phải nghỉ dài hạn không lương, lấy tiền đâu ra để sinh sống?

Gia đình chỉ có hai người con lớn là Xuyên và Thành. Xuyên vừa tốt nghiệp đại học, ngành kế toán ngân hàng, đang chờ việc làm. Thành đang học năm thứ nhất nha khoa, phải khó khăn lắm mới thi đậu vào trường, Xuyên không muốn em phải bỏ học, nên tình nguyện đứng ra gánh vác việc nhà. Để cha khỏi bị mất việc, Xuyên xin cha đề nghị với ông giám đốc cho nàng tạm thế công việc của cha, cho tới khi ông khoẻ hẳn và đi làm lại được. Ông Phong nhân từ, tốt bụng bằng lòng giải pháp ấy, vì ông rất quý mến ông Cang, một nhân viên kỳ cựu đã làm việc ở đây hơn hai mươi năm, từ ngày ông chưa được thừa kế sự nghiệp của thân phụ ông. Thế là chỉ vài ngày sau đó, Xuyên nghiêm nhiên được nhận vô làm việc, tạm thế chỗ cho cha cô.

Nghề thư ký riêng quả thật là không đơn giản tí nào, ngoài công việc giấy tờ, sổ sách, Xuyên còn phải tháp tùng giám đốc đi dự những cuộc hội thảo, những cuộc gặp gỡ giữa chủ hãng và khách hàng, phải đi nhà băng để rút tiền, hay bỏ thêm tiền vào chương mục. Ngoài ra còn nhiều việc linh tinh khác, nhiều không kể xiết...

Là một người thông minh, nhanh nhẹn, nên chỉ sau vài tuần tập sự, Xuyên đã thành thạo công việc, và trở thành một phụ tá đắc lực cho giám đốc. Xuyên siêng năng, chăm chỉ, lại kín miệng, không hay bép xép những

chuyện riêng tư của chủ. Ông Phong rất hài lòng và quý mến cô thư ký này, mà ông coi như người trong gia đình. Ông thường hỏi ý kiến của cô trong mọi vấn đề, kể cả những vấn đề có tính cách cá nhân, riêng tư.. như chọn cà vạt, màu áo nào thích hợp mỗi khi phải đi họp, hay dự những buổi tiệc tùng quan trọng. Đạo này ông hay để ý đến cách ăn mặc, ông chải chuốt và diện toàn quân áo mới, trông sang trọng và lịch sự lắm. Xuyên đoán là ông đang có bạn gái, cũng là lẽ tự nhiên thôi, bởi vì vợ ông mất đã lâu, sau một cơn bạo bệnh, để lại cho ông một đứa con thơ mới lên năm tuổi.

Người đàn ông góa vợ nhưng chưa già này, sau bốn năm làm gà trống nuôi con, đã chán cái cảnh cô đơn.. Ông đang đi tìm người bạn đời cho mình, đồng thời cũng là người mẹ cho đứa bé gái con ông, bây giờ đã lên chín tuổi. Giàu có và giao thiệp rộng như ông, thiếu gì cơ hội gặp gỡ những người khác phái? Trong số những người phụ nữ vẫn tới lui nơi đây, có khi vì công việc, có khi chỉ là những cuộc gặp gỡ xã giao, Xuyên thấy có nhiều bà, nhiều cô khá đẹp. Ông đưa họ đi ăn, đi chơi, đi nhảy đầm... cặp kè hết người nọ đến người kia, nhưng rốt cuộc cũng chẳng đi tới đâu... Những cuộc tình tạm bợ đó chẳng làm cho ông vui, nên ông không muốn đi sâu hơn, để tránh rắc rối.

Đạo này hăng dẹt làm ăn phát đạt, nên công việc khá bận rộn, Xuyên phải tới sớm hơn, và đôi khi ở lại trễ để làm cho xong công việc. Mấy ông chủ keo kiệt thì thấy đó là chuyện bình thường, vì họ nghĩ thư ký riêng đã được trả lương cao hơn người khác. Nhưng ông Phong là người rộng rãi, hào phóng, nên thường công cho thư ký riêng của mình, bằng cách thỉnh thoảng tặng Xuyên những món quà nho nhỏ như vài xấp vải may áo, ví tay hàng hiệu, nước hoa, son phấn... Toàn là những thứ xa xỉ phẩm mà những cô gái nhà nghèo như Xuyên ít dám mua sắm.

Những món quà đắt tiền của ông Phong làm cô chạnh lòng khi nghĩ tới gia cảnh thanh bạch của mình, một điều mà từ trước đến giờ cô chưa hề có mặc cảm. Cô thôi không nhận quà của ông nữa. Ông Phong không nài ép, nhưng thay vào đó, ông trả lương phụ trội cho cô, những khi cô phải làm thêm, điều này thì cô không thể từ chối.

Nhưng sự việc không dừng ở đó, mà mỗi ngày một tiến xa hơn. Một lần đi công việc cho chủ, thỉnh linh cô bị mắc mưa và bị cảm nặng, phải nghỉ việc cả tuần, không đi làm được. Ông Phong đã đích thân tới nhà thăm, đem cho cô lu bù kẹo bánh, chocolate, trái cây và một bó hoa thật đẹp. Bạn bè cùng sở xì xào bàn tán, nhìn cô với cặp mắt soi mói. Một người điều cốt:

- Ông giám đốc chăm cô rồi ða. Ráng lên cho tụi này uống rượu mừng nghe!

Xuyên cười, hai má nóng ran:

- Không có chuyện đó đâu, mấy bà ơi! Nghèo mà xấu như tui, ai thèm để ý?

Xuyên nói rất thật lòng, nhưng họ không tin, cứ nhất định liệt cô vào đội ngũ các cô gái đang tranh dành trái tim

- hay tài sản - của người đàn ông giàu có, làm cô xấu hổ quá. Ngay cả mấy đứa em cô cũng vui mừng kháo nhau rằng ông giám đốc si tình chị Hai, rằng nhà sắp có đám cưới, rằng chị Hai xinh đẹp của chúng sắp lấy chồng giàu, sắp được đổi đời... Xuyên nạt các em, biểu đừng nói chuyện tào lao, nhưng chúng vẫn nhảm nhí nhau, cười rúc rích. Bà mẹ bán tín bán nghi, nên giữ thái độ im lặng. Chỉ có người cha nhìn cô bằng cặp mắt ái ngại, ông nói với con:

- Ông ta là một người tử tế, điều đó không ai có thể phủ nhận. Nhưng con đừng lầm lẫn lòng tử tế với tình yêu, nó khác nhau xa lắm đó. Con đã vương vòng tình cảm với ông ta chưa??

Xuyên lắc đầu:

- Chẳng có gì đâu ba à.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của con, ông hiểu là nó chưa yêu, chưa có gì cả. Ông thở phào nhẹ nhõm:

- Người ta giàu có nên hay đa nghi, tưởng cô gái nào đến với mình cũng chỉ vì tiền. Ông ta theo đuổi, tán tỉnh nhiều người, nhưng rốt cuộc cũng chẳng đi tới đâu...

Xuyên gật đầu, điều này nàng đã hiểu. Cũng như cha, làm việc cận kề với giám đốc, cô biết rõ tánh tình ông, biết rành thời khoá biểu của ông, những bạn bè ông đang giao tiếp, cả những buổi hẹn hò... Cô biết, là nhờ những cú điện thoại người ta yêu cầu cô nhắn lại, hay do chính miệng ông nói ra. Đôi khi trong lúc cao hứng, ông kể cho cô nghe về những người con gái ông đang theo đuổi, với những ưu khuyết điểm của riêng từng người. Xuyên mỉm cười nghĩ thầm các cô này chắc sẽ rớt ðài, vì khuyết nhiều hơn ưu. Nhìn vẻ hào hứng của ông, cô nghĩ ông có vẻ thích thú trò chơi này lắm, một trò chơi không có hồi kết thúc, bởi vì tính ông chỉ thích đi chinh phục, con bướm chỉ thích vờn hoa, chứ không đậu lại.

Đáng thương cho các cô gái ham mê vật chất đang bu quanh ông, bèo hình bèo dạng, chờ mong một cái gật đầu của ông, là một bước lên bà.

Xuyến thương hại cho họ, và tội nghiệp cả cho ông nữa. Bóc đi cái vỏ ngoài giàu có, ông chẳng còn gì cả, không tình yêu chân thật, không hạnh phúc, không cả một mái ấm gia đình. Căn biệt thự đồ sộ của ông sao lạnh lẽo quá, và đứa bé con ông mới thật đáng thương, nó đã mất mẹ, lại thiếu cả tình thương của cha. Ông bận rộn với công việc, với những cuộc tình tạm bợ, đâu có thì giờ ngó ngang, săn sóc nó, mọi việc đều giao cho bà vú. Một lần trong cơn say, ông nói với Xuyến:

- Không hiểu sao chiều nay buồn quá. Tôi có chút tâm sự riêng, cô có muốn nghe không?

Dĩ nhiên Xuyến không muốn nghe, cả ngày làm việc mệt nhọc, gần đến giờ tan sở, cô chỉ muốn được về nhà để nghỉ ngơi, nhưng nhìn ánh mắt van lơn của ông, cô lại không nỡ, nên đành gật đầu. Ông kể cho cô nghe về cái chết của vợ, về đứa con gái tội nghiệp, càng ngày càng trở nên lầm lỳ, ít nói, xa cách ông hơn. Ông than thở đời ông sao nhiều bất hạnh quá, và những cạnh tranh trong thương trường tạo nhiều áp lực, làm thần kinh ông căng thẳng... Từ nãy giờ, Xuyến cứ để mặc cho ông nói, vì nói ra làm ông nhẹ lòng. Tối đây cô mới xen vào một câu:

- Ông cần một người phụ nữ yêu ông thật lòng, để chia sẻ cuộc đời với ông, và hiện hành đức độ, để làm mẹ đứa con của ông...

- Một viên ngọc quý như vậy quả thật rất khó tìm, nhưng tôi vẫn đang cố gắng. Ông ngưng lại, nhìn Xuyến với ánh mắt kỳ lạ rồi mới tiếp tục, có lúc tôi tưởng là đã tìm ra, nhưng lại không chắc lắm. Bởi lẽ đó, tôi cần thời gian để suy nghĩ kỹ rồi mới tính...

Xuyến cười dịu dàng:

- Ông còn phải thăm dò ý tứ của cô ta, xem ra sao nữa chứ? Chắc đâu người ta bằng lòng? Và "viên ngọc quý" đó sẽ thuộc về ông? Và lại ông còn phân vân, nghĩa là ông chưa yêu, mà chưa yêu thì tính tới làm chi? Nhưng thôi, đó là việc riêng của ông, tôi không dám lạm bàn.

Nói xong, Xuyến đứng lên, cương quyết ra về. Sau lần đó, hai người ít khi trò chuyện, vì gần Tết là mùa các cửa hàng tơ lụa bán chạy nhất trong năm, nên ai nấy đều bận rộn. Đạo này ông Phong ít uống rượu, và có vẻ vui, thỉnh thoảng ông vẫn hỏi han Xuyến về gia đình, về tình trạng sức khỏe của cha cô, về việc học hành của mấy đứa em... và dặn cô có cần ông giúp gì thì cứ nói. Nhưng Xuyến luôn luôn từ chối.

Sự việc ông Phong vẫn quan tâm săn sóc, và hay chia sẻ tâm sự cùng Xuyến, làm cô hoang mang. Rõ ràng là ông có cảm tình đặc biệt với cô, nhưng là thứ tình cảm nào đây? Ông coi Xuyến như một cô em gái? Một người bạn tri kỷ? Hay ông coi cô như người yêu? Xuyến lắc đầu, người đàn ông này rắc rối khó hiểu quá, có ai yêu mà cứ ngần ngại, đắn đo suy tính mãi? Có ai yêu mà vẫn đeo đuổi những cuộc tình khác? Mặc dù chỉ là những cuộc tình tạm bợ, để quên đi những căng thẳng trong cuộc sống, như đã có lần ông giải thích..

Còn cô, người thiếu nữ ngây thơ, trong trắng, con tim còn mở ngỏ, chưa có hình bóng ai, nó rất dễ xao xuyến trước những tia nhìn say đắm, và những cử chỉ săn đón của người đàn ông đẹp trai, khéo ăn khéo nói... Nhưng yêu sao nổi một người, mà cứ phải chứng kiến ông ta tán tỉnh hết người này đến người khác?

Xuyến vốn an phận, không mơ ước xa xôi, không chèo kéo, hy vọng gì. Chưa bao giờ cô đi chơi riêng với ông ta dù chỉ một lần. Vậy mà thiên hạ cứ đồn thổi, thêu dệt toàn những chuyện không đâu, bực mình quá. Xuyến chợt có ý định thôi việc, cô nhìn cái chân mới tháo bột của cha, lo lắng hỏi:

- Đạo này ba ra sao?

- Ba khá nhiều rồi, nhưng đi đứng còn hơi yếu. Tuy vậy, nếu cần đi làm lại, chắc cũng được. Hay để ba ráng thử xem sao...

Xuyến vội vã xoa tay:

- Không vội đâu ba à. Ba cứ yên tâm nghỉ ngơi cho khoẻ hẳn đã.

Cô nhìn mái tóc đã bạc hơn phân nửa của cha, thờ dài, thương quá người cha già yếu mà gánh nặng gia đình vẫn đè nặng lên hai vai. Cô nói cho cha yên lòng:

- Ba đừng lo lắng, con không làm điều gì đại dột đâu.

Những ngày tháng buồn tẻ cứ theo nhau trôi đi, thấm thoát Xuyến đã làm việc ở đây được hơn nửa năm. Sơn mới thôi việc tháng trước, để theo đuổi việc học. Hẵn thi đậu tú tài toàn phần, đậu luôn vào đại học sư phạm. Trước khi đi Sài Gòn tìm chỗ trọ học, Sơn đến Thành chơi, nhưng mục đích là để gặp Xuyến, nhắc lại lời hứa ba năm...

Xuyến cảm động, chàng trai trung hậu thật thà, yêu ai là tính ngay đến chuyện lâu dài. Nhưng mình có yêu Sơn không? Xuyến tự hỏi lòng, rồi nhủ thầm, thôi cứ để thời gian trả lời.

Lúc Sơn ra về, bà Cang mới nói:

- Cái thằng coi vậy mà có tương lai. Tuần trước bà Chín có tới gặp má, ngỏ lời xin hỏi con cho Sơn, khi hẳn ra trường. Má thấy hai đứa coi xứng đôi lắm. Gia cảnh nhà nó cũng nghèo như nhà mình, bà Chín hiền lành, chất phát, con về làm dâu nhà ấy, má yên tâm. Sơn học giỏi, thông minh, tính tình đôn hậu thật thà, chắc chắn sẽ là một người chồng tốt... Lại nữa, nó cũng cao ráo, sáng sủa và khá bảnh trai... Sau này, hai đứa bây sẽ sanh cho má một bầy cháu ngoại đẹp đẽ, kháu khỉnh...

Xuyến mắc cỡ đỏ mặt:

- Má kỳ quá hà... Con không lấy chồng đâu.

- Ở nhà làm mắm à? Bà mắng yêu, cô đã hăm bốn, hăm lăm tuổi rồi, chứ còn trẻ trung gì nữa? Nhà một bầy con gái, con chị có gả đi trước, thì mới tới lượt mấy đứa em...

Rồi bà dỗ:

- Thôi con, đừng thả mối bắt bóng. Mình là gỏi rom thì hãy yên phận gỏi rom, nghĩ đến chuyện trèo cao mà làm gì, trèo cao sẽ bị té đau đó.

Bà còn nói nhiều nữa, nhưng Xuyến không nghe hết, cô đang nghĩ đến những cái gỏi làm bằng rom của ông bà mình ngày xưa... Xuyến mỉm cười, có được cái gỏi rom mà dựa cũng vững vàng, êm ái lắm.

Hai tháng sau, một buổi sáng, ông Phong gọi cô vào phòng thông báo:

- Tuần tới, chúng ta sẽ đón tiếp một phái đoàn người Thụy Sĩ tới tham quan xưởng dệt. Họ là những khách hàng xộp, họ dự định sẽ mua lụa dệt bằng tơ tằm của hãng ta. Cô viết cho tôi một thông cáo, chỉ thị cho tất cả mọi người, trong mọi phân xưởng đều phải làm tổng vệ sinh, dọn dẹp cho gọn gàng sạch sẽ, và chuẩn bị một số hàng mẫu thật đẹp, bỏ vào hộp, trình bày một cách mỹ thuật để chào hàng.

Ông ngưng lại, nhìn Xuyến chăm chú rồi nói, giọng hứng khởi:

- Vóc dáng cân đối, mảnh mai của cô mà mặc áo hàng lụa toàn tơ, trông sẽ thanh lịch vô cùng. Tôi chợt có ý nghĩ trong buổi họp hôm đó, cô nên diện một cái áo tơ tằm thật đẹp, để quảng cáo cho sản phẩm của hãng mình. Cô ráng giúp tôi nhé?

Nói xong, không đợi Xuyến kịp trả lời, ông cúi xuống hí hoáy viết vài chữ vào cuốn sổ, rồi xé ra đưa cho Xuyến:

- Cô cầm mảnh giấy này xuống nhà kho, đưa cho người coi kho, và cô hãy lựa một xấp tơ hảo hạng, màu nào tùy ý cô, để may áo, mà nhớ may gấp cho kịp nhé!

Xuyến lắc đầu, lễ phép đẩy trả tờ giấy xuất kho lại cho ông, mỉm cười dịu dàng:

- Tôi không nhận đâu, ông đưa người khác đi!

- Sao thế? Ông Phong ngồi thẳng người lên, nhìn cô với vẻ băn khoăn, sao cô lại từ chối? Hay tôi đã nói gì làm cô buồn lòng?

- Dạ không! Nhưng tôi chỉ làm việc ở đây nốt tuần này, vì cha tôi đã khoẻ hẳn rồi, đầu tháng tới, ông sẽ đi làm lại.

- Tường gì... Ông thả ra nhẹ nhõm, tôi sẽ tìm cho cô một việc khác ít bận hơn. Hoặc nếu cô vẫn thích công việc này, tôi sẽ cất nhắc ba cô lên một chức vụ khác cao hơn, như quản trị nhân viên chẳng hạn...

Xuyến lắc đầu:

- Không dám phiền ông phải nhọc công như vậy...

Ngưng một lúc để lựa lời, rồi Xuyến mới tiếp tục:

- Ông đã biết ngay từ đầu, là tôi chỉ tạm thời thay thế cha tôi làm việc ở đây để giữ chỗ cho cha tôi, tới khi ông hết bệnh. Đó là một đặc ân rất lớn ông giám đốc đã giúp gia đình tôi, và chúng tôi rất biết ơn. Nay thời hạn ấy đã hết rồi, và tôi xin rút lui. Tôi muốn trở lại nghề của tôi, cái nghề mà tôi đã chọn cho tương lai. Tôi đọc báo thấy trung ương ngân hàng đang tuyển nhân viên, và tôi đã nộp đơn, cùng với giấy giới thiệu của nhà trường...

- Xuyến à! Tôi...

Nhưng Xuyến đã quay đi, cương quyết và dứt khoát. Cô biết đã đến lúc phải rời khỏi nơi đây, cuộc đời của cô phải rẽ qua lối khác. Cô sẽ đi con đường riêng của cô, con đường phẳng lặng, êm đềm không chông gai, sóng gió. Một con đường đầy hoa thơm cỏ lạ, rất đẹp, rất nên thơ, nhưng biết đâu cũng có những bất trắc không lường? Con đường đó chỉ mới bắt đầu, và còn dài lắm, cô cần có bạn đồng hành để đi chung, và cùng nhau chia sẻ những vui buồn trên suốt chặng đường. Xuyến nghĩ đến Sơn, kỳ nghỉ Tết năm nay, Sơn hẹn sẽ về thăm cô. Nhớ đến ánh mắt nồng nàn tình yêu của chàng, tim cô đập mạnh, lòng cô rộn rã niềm vui. Xuyến nghĩ đến lời khuyên của mẹ, và cô mỉm cười, mẹ nói đúng, sau này Sơn và cô sẽ là một cặp gỏi rom rất đẹp và bền.

PHƯƠNG - LAN

(Trích trong tác phẩm **QUA LỜI CŨ.**)

Bài Họa & Cầm Tác:

Bài Xướng:

Tựa Chiếc Lá Phơi

Cuối năm tràn giọt lệ trào
Từ lâu cứ tưởng người vào cõi riêng
Đi. Về...chân bước mình ên
Tiếng rên lá rụng buồn tênh cuối đời
Tôi ngồi tựa chiếc lá phơi
Nghe đau ngày tháng môi mời hong môi
Chén trà độc ẩm, đơn côi
Bóng chênh vênh cui... hôn tôi đắm địa.
Kiều Mộng Hà

Tìm Bóng

Trầm ngâm nỗi nhớ dang trào
Ngồi nhìn mây trắng đan vào mộng riêng
Thì thầm gọi nắng đang lên
Nghe con buồn thả lặng tênh giữa đời
Cung đàn đứt nhịp buông rơi
Hương xưa bỗng dậy gọi mời ngọt môi
Xuân về chiếc bóng lặng côi
Mới hay lệ ướt má môi tràn địa.

Minh Thuý

Trăn Trở Hồn Côi

Vì đâu lệ mãi tuôn trào
Nớ thương người đã đi vào chốn riêng
Trăng soi chiếc bóng mình ên
Chấn đơng gối lè sầu tênh một đời
Ngu ngơ nhật lá đi phơi
Nắng chiều hờ hững quên mời bờ môi
Buồn nào trăn trở hồn côi
Lệ nào ướt đầm tình tôi đắm địa.

phamphanlang

Ví Dầu

Ví dầu sôi lửa com trào
Ví dầu người bỏ tim vào tình riêng
Ví dầu từ đó mình ên
Bón bề trống trải, nhẹ tênh nỗi đời
Ví dầu tim trái lòng phơi
Bậu ơi có thấy tiếng mời trên môi?
Bậu, ta tình cảm mỡ côi
Bậu ơi, mưa ướt áo tôi đắm địa!

Thúy M

Vì Ai...

Vì ai cảm xúc dang trào
Vì ai tự nhốt ta vào góc riêng
Vì ai say đắm mình ên
Vì ai hờ hững lặng tênh trọn đời
Vì ai nước mắt sâu rơi
Vì ai nhạt nhèo môi mời lệ môi
Vì ai chuốt lấy thân côi
Vì ai máu đầm tim tôi đắm địa.

Kim Oanh

CŨNG RỜI TRẮNG TAY!

Họ bảo: “*Thứ gì có
Nhà xe đến bạc vàng,
Của cái dù lớn nhỏ
Cũng đơng đếm rõ ràng!*”

Họ luôn luôn cãi cộ
Một xu cũng giằng co
Với từng người khôn khéo
Để tranh “thế thơm tho”.

Ăn chơi: này... kia... nọ
Nhưng quyết thủ, không cho
Những ai của chẳng có
Bảo: “Xin xỏ, rình mò!”
Gặp nạn là cầu Chúa,
Hoảng sợ lại: “**Nam Mô...**”
Sống với tham thùa thãi
Ôm chi được xuống mồ?

Ai biết được: tuổi thọ?
Bao nhiêu tóc trên đầu?

CHÍNH LÀ CHÂN NHƯ

*Khi tôi sang tuổi vàng thu,
Lòng như hoa huệ, tâm như hoa thiên.
Còng lưng công nghiệp gánh duyên,
Ngày vui đọc sách... xua phiền não rơi.*

*Khi tôi buông xuống gánh đời,
Cần/Khôn thanh thân cùng tôi giao hòa.
Cúi hôn nụ bông khai hoa,
Đất/Trời rộ nở hồng hà đoá sen.*

*Khi tôi khoá cổng bon chen,
Đóng tâm chấp niệm ghét ghen tị hiềm.
Bản ngã im im ẩn tiềm,
Niềm cài cửa trước lần tìm cửa sau.
Khi tôi chẳng nói câu nào,
(Vô Ngôn Vô Tự ... hít vào thở ra).
Chỉ trong tỉnh thức... vỡ òa,
Sắc/Không, không dính chính là Chân Như.*

Kiều Mộng Hà

Jan 21-2020

Tuổi già bao bệnh tật?
Tương lai mai về đâu?

Ai lường được thất thoát?
Ai chuyện gì cũng hay?
Bởi đã sinh sẽ tử,
Ai cũng rồi trắng tay!
Ý Nga (Diệu Từ), 20.1.2020

EM ĐÁNH VẦN

Em bập bẹ chữ “Y...ê...u...!” như con nít
Anh đánh vần, ráp chữ thấy mà... thương
Thấy thì... thương, nhưng khó nói vô lường!
Hỏi: “*Có nhớ?*” Em trả lời cho dễ!
Á Nghi, 16.1.2020

Thu Mong Chờ

Lá rụng mây mùa em chờ ai
Hiên ngoài lạnh giá mấy thu dài
Mong ngóng chi người đi biển biệt
Sầu thương day dứt sắc hương phai.
Biển chiều lộng gió em chờ ai
Cô đơn đếm bước những ngậm ngùi
Buồn trông cánh hạc mờ xa mãi
Em đứng chờ ai giữa biển khơi.
Em chờ ai mà lòng hoang dại
Tiếc thương nhiều ngày cũ ấm êm
Người đã đi sao em cứ đợi
Lá úa rơi đầy đêm bước đơn côi.
Em hát mãi bài ca "Mùa thu chết"
Nhớ nhung hoài lòng có lúc nào vơi
Còn không anh cụm Thạch Thảo trên đồi
Xin nhớ nhé thu sầu em mãi đợi.

PTMinh-Hung

GIỮ LỬA NHÉ EM!

(Chia sẻ với quý Chị Em không được khỏe.)

*

Lắng nghe cơ thể khóc nhè
Khi đau bao tử, lúc lòi nhức xương
Nhức đầu nửa chỗ không thương
Chỗ thương độ lượng: **quê hương nhớ hoài!**
Ban ngày bệnh đến dương oai,
Về đêm bải hoải mệt nhòa tử chi.

Không ai đòi hỏi thêm gì
Bạn bè đã lấm lể-nghi-cuối-đường
Về chung địa chỉ Vô Thường
Có Ai vương vấn dặm trường mình ai?

Tết nơi đó, khổ nơi đây:
Thương dân ta quá, khổ đầy trần gian!
Không ai lên tiếng phàn nàn
Ty, Thìn, Tuất, Hợi, Mùi, Thân: cũng buồn!
Sửu, Dần, Mẹo: lệ dân tuôn
Lại mong Tý, Ngọ, Dậu: nguồn đổi thay
Không khi khác, phải lúc này,
Nếu không ta sẽ mất ngay cơ đồ!

**Ngập tràn Đất Tổ: Tàu ô
Mối lo hiểm họa tái nô dầy vò!**

Cám ơn ai đã dặn dò
Bệnh chung quá lớn: tự do chưa về!

Chị em thức tỉnh đừng mê
Người chuyên, kẻ góp Lửa; thè: cùng soi!

Ý Nga, 15.1.2020

Một Câu Đáng Giá Nghìn Vàng

Có lẽ các bạn cũng đồng ý với người viết là khi gặp hay nói chuyện với những ai mà cái mặt “chù ụ một đống” hay “khó đăm đăm” thì bạn sẽ cảm thấy mất vui, không còn muốn nói chuyện với người đó nữa. Bởi thế các cô đi thi hoa hậu áo dài hay quý bà đi thi hoa hậu phu nhân cần phải mỉm cười duyên dáng, ứng xử thân thiện thì mới hy vọng được ban giám khảo cho điểm cao nhé.

Còn một chuyện khác nữa là bạn sẽ thấy “chán phèo” ngay khi phải nói chuyện với một người có tính bi quan, chỉ biết phê bình, chê trách người khác, không chấp nhận sự thành công hay sự cố gắng tối đa của người khác để hoàn thành một công việc, trong khi họ lại không đưa ra một đề nghị xây dựng nào để cải tiến công việc cho hoàn hảo hơn.

Hy vọng sau khi đọc mẫu chuyện nho nhỏ dưới đây, tôi và bạn sẽ bớt dần cái việc “nhìn lỗi người” để sống vui sống khỏe hơn nhé.

Nhìn lỗi người

Có một nhóm thuyền chài gồm năm sáu chiếc cùng ra khơi đánh cá. Chẳng may xế chiều, mây đen ở đâu bắt ngờ kéo đến che phủ bầu trời, bão tố, sấm sét nổi lên âm âm, các thuyền đều chao đảo, và rồi có thuyền bị gãy buồm, có thuyền bị thủng lỗ, có thuyền bị gãy bánh lái, v.v. không có thuyền nào còn nguyên vẹn. Trên mỗi thuyền, ai nấy đều hoảng hốt lo cứu chữa thuyền của mình. Duy có một thuyền cũng bị gãy buồm, thủng lỗ, nước tràn vào sắp chìm mà anh chủ tàu không để ý lấp lỗ, tát nước mà cứ đứng trên khoang tàu nhìn sang thuyền kẻ khác la ó, chỉ trông bảo họ phải làm thế này thế nọ. Vì mãi say mê chỉ bảo người khác mà không lo cứu thuyền mình nên thuyền của anh chìm trước tiên.

Phần lớn chúng ta đều là những người đang sống trong mê lầm. Nhưng thay vì lo sửa mình thì lại đi sửa người, thích để ý bắt lỗi, dòm ngó kẻ khác, thật chẳng khác gì anh chủ tàu chết chìm trên.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Người viết bây giờ đã bước vào cái “tuổi không còn trẻ nữa” nên bắt đầu đi tìm những giây phút an lạc trong tinh thần để sống vui sống khỏe sau bao nhiêu năm “dấn bước bước thăng trầm” trên đường danh lợi. Người viết không cầu mong gì hơn là có sức khỏe và tâm trí sáng suốt khi hành xử công việc, cố gắng làm những chuyện tốt lành nho nhỏ để có thể đem niềm vui đến cho người thân trong gia đình, cho bạn bè thân hữu, cho những người xung quanh, dĩ nhiên là cho cá nhân của mình nữa.

Làm thơ, viết văn, học tập và thực hành những lời dạy của Đấng Giác Ngộ, của thánh nhân, sưu tầm những tài liệu có ích lợi về sức khỏe, về đời sống tâm linh, về đời sống gia đình, để chia sẻ với mọi người là những gì mà người viết có thể cố gắng làm được để cho mình được sống thoải mái vui vẻ hơn.

Người viết xin mời quý bạn cùng tôi đọc bài sưu tầm dưới đây để chúng ta sẽ được sống vui vẻ giữa chốn bụi hồng lao xao này, bạn nhé.

10 CÁCH THU GIẢN

Trong cuộc sống có tốc độ chóng mặt ngày nay, ai nói mình “thoải mái” thì có thể là... nói dối hoặc không biết gì. Hãy đổi diện cuộc sống – đầy căng thẳng, chúng ta thường cảm thấy như bước đi mà bị trói buộc với nhiều trọng trách. Công việc bận rộn khiến chúng ta khó có thời gian dành cho những người thân yêu – thậm chí là “mình cũng bỏ quên ta”. Cứ chạy theo thời gian, bắt kể tất cả, quên cả việc tự chăm sóc bản thân. Nam, phụ,

lão, ấu, ai cũng ra sức chạy đua. Trẻ lo “cày” vì tương lai, già thì sợ quỹ thời gian còn quá ít!

Đã đến lúc cần thư giãn. Thư giãn thật thoải mái, thư giãn ngay trong công việc. Đừng thư giãn kiểu lao vào Games Online để giết thời gian. Có nhiều cách thư giãn bổ ích. Hãy thư giãn sao cho khả dĩ bình an tâm hồn, khỏe mạnh thể lý và tinh thần để có thể dễ dàng xử lý những căng thẳng hằng ngày. Bạn thử áp dụng 10 “liệu pháp” sau đây:

1. **Khôi hài**. Cười là thần dược, vừa hiệu quả vừa miễn phí, đúng theo khoa học và tâm lý học. Một tiếng cười sáng khoái làm tan biến lo âu và giúp bạn thư giãn. Về khoa học, cười làm giảm các hormone như adrenaline (epinephrine) và cortisol – loại gây căng thẳng, đồng thời làm tăng các tế bào T tự nhiên (làm tăng mức miễn nhiễm với sự tấn công của virus và sự mệt mỏi).

Nếu thấy khó vui vẻ, hãy tham gia câu lạc bộ hài, đọc truyện cười, tán gẫu vui với bạn bè, xem phim hài,... Khi bạn có thể cười thoải mái là hiệu quả rồi đấy!

2. **Vận động tích cực**. Bạn không muốn già trước tuổi, phải không? Theo đà cuộc sống vội vã ngày nay, người ta dễ bị cao huyết áp, tim mạch và cao cholesterol. Chỉ 20 phút tập thể dục có thể kích thích việc sản sinh endorphin giúp cải thiện sự tập trung và nhận thức. Đừng trì hoãn vận động, vì vận động là làm trơn các khớp xương, nhờ vậy mà cơ thể linh hoạt, làm chậm lão hóa và khỏe mạnh – và khả dĩ trường thọ.

3. **Hít thở sâu**. Hít thở sâu hoặc tập yoga là cách bạn xả “dây cót” cho bớt căng. Vừa hít thở sâu vừa tập trung vào hơi thở, đó là bơm oxy lên não, giúp thư giãn, thoải mái và khỏe mạnh. Hít vào chậm và đếm tới 5, rồi thở ra chậm cũng đếm tới 5. Hít thở chậm để có cảm giác thoải mái, nhịp tim cũng chậm lại, mức adrenaline cũng giảm. Lặp lại nhiều lần độc tác hít thở chậm cho đến khi cơ thể hoàn toàn thả lỏng.

Dù bạn đang bị khủng hoảng, kỹ thuật này khả dĩ giúp cơ thể thoải mái, bình an, và quyết định sáng suốt hơn. Mỗi ngày chỉ cần tập hít thở chậm 5 phút thì bạn sẽ cảm thấy khỏe ngay!

4. **Ước mơ đẹp**. Hãy tưởng tượng ra những hình ảnh thúc đẩy sự tĩnh lặng và bình an. Những ký ức đẹp giúp bạn thư giãn tốt. Hãy nghĩ về thời gian hạnh phúc bên người thân yêu và bạn bè để tìm lại sự bình an ngọt ngào nhất. Tinh thần thoải mái thì cơ thể cũng thư giãn, và bạn lại đủ sức đi tiếp...

5. **Âm nhạc**. Âm nhạc luôn có sức mạnh diệu kỳ. Sự ảnh hưởng của âm nhạc không thể cưỡng lại – dù với bạn có thể chỉ là vô thức. Sự yêu thích có thể khác nhau đối với 2 giới tính, nhưng các thí nghiệm cho thấy rằng nhạc êm dịu hiệu quả hơn trong việc thúc đẩy cảm giác bình an và làm giảm căng thẳng. Ngược lại, tùy mỗi người, nhạc kích động và ồn ào có thể khiến người ta có cảm giác gây hấn. Khi mệt mỏi và căng thẳng, hãy nghe loại nhạc mà bạn thích, bạn sẽ có thể tìm lại bình an tâm hồn.

6. **Chiều chuộng mình**. Nghe có vẻ lạ nhưng là thật, nhưng là “chiều chuộng” hợp lý và theo nghĩa tích cực. Việc gọi cảm đúng có thể giúp bạn hết mơ hồ. Dù bạn đang nhâm nhi đồ ăn, nghe bài nhạc hay, xem hình ảnh đẹp hoặc thậm chí là uống chút rượu ngon với bạn hiền, bạn vẫn cảm thấy vui vui trong lòng. Chiều chuộng mình đúng thì cũng nên làm lắm!

7. **Tắm nước nóng**. Tận hưởng làn nước nóng thì thật là sáng khoái tuyệt vời. Nước nóng còn giúp thư giãn cơ bắp và khớp xương, làm giảm căng thẳng để làm việc hiệu quả hơn. Liệu pháp hương liệu cũng rất tốt – chẳng hạn, thêm vài giọt tinh dầu (hoa hồng, phong lữ, kim ngân,...) vào nước tắm. Mùi thơm và hợp chất có thể giúp bạn thư giãn tốt.

8. **Ngủ nghỉ hợp lý.** Căng thẳng có thể làm bạn khó ngủ hoặc mất ngủ. Đó là do não không đủ thời gian để tách khỏi công việc, não cũng mệt mỏi. Khó ngủ kéo dài nhiều ngày sẽ dẫn đến rối loạn giấc ngủ, do đó mà bạn mất ngủ. Cố gắng ưu tiên thời gian ngủ nghỉ đúng giờ và hợp lý để cải thiện mình. Nói chung, mỗi ngày người ta cần ngủ 7-8 giờ mỗi đêm để làm giảm lo âu, bệnh tim, trầm cảm, cao huyết áp và đột quỵ.

9. **Tự chữa mình.** Khi bị căng thẳng hoặc lo âu, hóa chất serotonin giảm làm bạn không thoải mái. Chất ngọt và tinh bột giúp tăng serotonin để bạn cảm thấy thoải mái. Nhưng đừng lợi dụng các chất này! Trà thảo mộc cũng có thể giúp thư giãn. Trà xanh giúp sản sinh chất chuyển thần kinh như GABA, serotonin và dopamine – các chất làm tăng hiệu quả thư giãn.

10. **Hoạch định.** Hoạch định một ngày làm việc trước để đạt hiệu quả tốt, vì không phải rối trí hoặc mất thời giờ tính toán. Làm việc gì mà có trừ liệu trước thì bạn luôn cảm thấy thoải mái, an tâm và tự tin hơn nhiều. Một thực tế hiển nhiên!

(Nguồn: TRÂM THIÊN THU (chuyên ngữ từ In.com))

Đầu năm mới, mời quý bạn đọc qua một mẫu chuyện đạo dưới đây để suy ngẫm mình sẽ phải nên làm gì cho năm mới sắp đến để cho đời sống tốt đẹp hơn để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Một câu đáng giá nghìn vàng

Ngày xưa có một nhà hiền triết treo biển trước nhà nói rằng: “Ai chịu lễ một trăm lạng vàng thì sẽ dạy cho một bài học rất hay”.

Một vị quốc vương lúc ấy đi dạo chơi, thấy vậy động lòng hiếu kỳ liền đem một trăm lạng vàng cho nhà hiền triết để xin bài học. Nhà hiền triết dạy rằng bài học đó chỉ có một câu: **“Phàm làm việc gì, trước phải nghĩ đến hậu quả của nó”**.

Câu ấy giản dị đến nỗi phần đông cận thần của vua đều bĩu miệng trề môi cho giá một trăm lạng vàng là quá đáng. Nhưng sau khi nghĩ kỹ, vua nhận thấy lời ấy rất hay và truyền khắc câu ấy trên các tấm cửa cung điện và các vật dụng của vua, để hàng ngày nhớ mãi không quên. Nhờ câu ấy mà vua xóa bỏ được nhiều điều tệ hại, phát huy được nhiều điều hay, làm cho nước nhà mỗi ngày mỗi thêm thịnh vượng.

Lúc ấy có những hoàng thân muốn ngấm nghe ngôi báu nên âm mưu làm phản, họ thông đồng với quan ngự y để đầu độc nhân khi vua đau ốm.

Rồi một hôm long thể bất an, vua đòi quan ngự y đến làm thuốc, quan ngự y chế thuốc độc rót vào chén ngự để dâng vua. Nhưng may thay, trong lúc rót thuốc, quan ngự y thấy nơi chén có câu: **“Phàm làm việc gì, trước phải nghĩ đến hậu quả của nó”**. Quan ngự y giật mình, nghĩ đến hậu quả, thấy sự phản nghịch chẳng những làm cho mình phải bị tru di tam tộc mà còn gây biết bao tai họa cho dân, cho nước. Quan ngự y tỉnh ngộ, liền đem tất cả việc đầu độc tâu cho vua rõ.

Nhờ sự thú nhận mà cả bọn gian thần đều bị trừng trị và ngai vàng càng thêm bền vững.

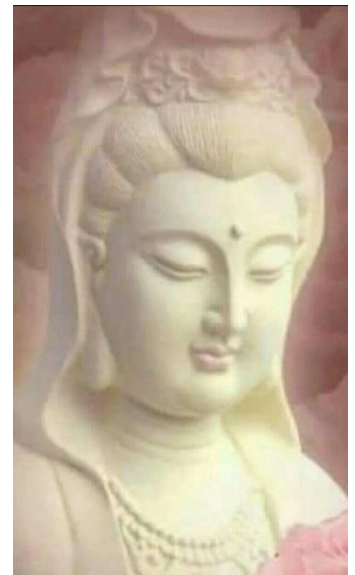
(Theo *Truyện cổ Phật giáo*)

Xin mời thưởng thức Youtube Thư Pháp chữ Ngộ do người viết thực hiện qua link dưới đây:

Thư Pháp Chữ Ngộ

<https://youtu.be/YuU6Emlkv6s>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé. Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 498-ORTB 918-1820)

TỰA CHIẾC LÁ PHƠI

*Cuối năm
tràn giọt lệ trào
Tì lâu cử tướng
người vào cõi riêng*

*Đi. Về...
chân bước mình ên
Tiếng rên lá rụng
buồn tênh cuối đời*

*Tôi ngồi
tựa chiếc lá phơi
Nghe đau ngày tháng
môi mời hong môi*

*Chén trà
độc ẩm, đơn côi
Bóng chên vênh cúi...
hôn tôi đầm đìa.*

Kiều Mộng Hà
Jan 12-2020

TIM NẮM TRONG NGỰC

Áo dài người Việt vui Xuân
Đừng chê người “Sikh” quấn khăn trên đầu
“Turban”, khăn đóng: đủ màu
Khác nhau ở chỗ sinh vào nước nao.

*

Đừng chê bai, chớ xỉ xào
Đem người chế nhạo, bảnh bao gì mình?
Ý Nga, 8.1.2020

SAO EM CỨ CỬ ĐÂU?

*Nửa câu không nói được sao?
Người chi hà tiện, lời chào cũng quên
Người ta chi hỏi tuổi tên
Sao không rộng rãi ngược lên mà nhìn?
Á Nghi*

Tết Không Nhà

*Tết này em ở đâu?
Nhà em bên luống rau
Giờ chỉ còn bãi trống
Em về đâu? ngủ đâu?*

*Tết này không bàn thờ
Không nhang khói, mứt mơ
Vợ chồng ôm nhau khóc
Trời hỡi, biết sao giờ?*

*Tết này không bánh chưng
Ngoài kia chúng nó mừng
Một lũ người tàn ác
Lạnh lùng chúng quay lưng*

*Tết này Mẹ lòng đau
Biết cắm nhang chỗ nào?
Trên bãi hoang nhà cũ?
Nghẹn ngào Mẹ bước mau*

*Tết này đêm tối đen
Không nhà, không ánh đèn
Đêm đông trời lạnh giá
Biết về đâu? ngủ đâu?*

phamphanlang

QUA LỐI CŨ

Quê chúng ta ở Cù Lao Phố, một vùng đất nhỏ hiền hoà, nằm giữa hai nhánh sông Đồng Nai, nước trong xanh vào mùa hè, nhưng đục ngầu vào mùa mưa lũ. Nhờ phù sa bồi đắp, quê hương mình ruộng lúa phì nhiêu, cây trái tốt tươi, thôn xóm an bình. Em và anh cùng sinh ra và lớn lên ở đây, chúng ta đã trải qua thời thơ ấu thân thiện bên nhau.

Hồi nhỏ, anh ghét chơi chung với bọn con gái, nhưng chẳng hiểu sao anh lại thích em, cô bé hàng xóm nhà ở khít vách, chỉ cách nhà anh có cái hàng rào dâm bụt. Xóm giềng tối lửa tắt đèn có nhau, nên tình thân chẳng

khác bà con ruột thịt. Hai bà mẹ hay nói chuyện qua hàng rào, trong khi chúng ta tha hồ đuổi bướm, hái hoa, ngắt những bông cỏ đuổi chồn cao gần bằng em, hoặc bắt cào cào, châu chấu bên bờ giậu.

Năm đó chúng ta còn bé lắm, anh lên tám, còn em chỉ mới bảy tuổi. Trẻ con nhà quê không có nhiều đồ chơi như trẻ con thành phố, nên chủ yếu chỉ là những trò chơi con nít. Ngoài những trò chơi chung như trốn tìm, u mọt, kéo co, rồng rắn lên mây, bịt mắt bắt dê, v.v. Thường thì con trai, con gái có những trò chơi riêng. Nhưng em hay theo anh đi tắm sông, câu cá, thả diều, trèo tổ chim, bẻ trộm trái, bắt dế... toàn những trò chơi ít có đứa con gái nào thích. Em theo anh cả những lần bọn con trai tụi anh chia phe đánh lộn với bọn con trai xóm khác. Phe ta khi thắng, khi thua. Tàn cuộc chiến, em làm y tá săn sóc vết thương cho cả bọn. Hộp cứu thương của em chỉ có lọ dầu cù là để thoa lên những vết bầm, một lọ thuốc đỏ và những miếng vải dư thừa em lấy từ những lần mẹ may quần áo. Chỉ có thế, nhưng dưới bàn tay săn sóc của em, vết thương nào rồi cũng lành, chẳng bao giờ làm độc.

Em hiền lành, nhút nhát nên dễ bị bắt nạt. Có lần em bị hai đứa con trai chơi ác, tạt cả lọ mực vào áo mới của em, một đứa còn kéo tóc em, cười ha hả rồi bỏ chạy, bỏ mặc em đứng khóc một mình. Thấy chuyện bất bình, anh vội đuổi theo, hét lớn:

- Ê, hai thằng kia đứng lại! Bắt nạt con gái là hèn, có giỏi đánh với tao nè!

Nói xong, chẳng đợi trả lời, anh xông ngay vào. Một chọi hai không cân sức, anh bị chúng đánh bầm dập. Nhưng sau cùng, hai đứa cũng bỏ chạy, sau khi ăn của anh nhiều cú đấm đích đáng. Em bật khóc khi thấy anh bị một cục u to bằng quả ổi trên trán, và em cuống quýt lấy lá dịt lên vết thương cho anh. Em vừa xuyết xoa, vừa khóc trông thật tội nghiệp. Buồn cười quá, anh phải an ủi, dỗ dành, làm như người bị thương là em, chứ không phải là anh.

Sau vụ đó, không đứa nào dám ăn hiếp em nữa. Có thể chứ, anh phải dùng sức mạnh để bảo vệ cho em, anh sung sướng được bảo vệ cho em. Vô tình, em đã khơi dậy trong anh thiên tính của một thằng con trai là bảo vệ, che chở cho con gái. Có lẽ vì thế mà anh thích em. Anh cũng thích tính dịu dàng, và cách ăn nói nhỏ nhẹ của em. Em gọi anh bằng anh, và xưng tên hay xưng em, chứ không mày tao như những đứa khác. Anh đã bị cái vẻ yếu đuối, ngây thơ của em chinh phục rồi.

Nhưng cũng có thể tại vì em có cặp mắt rất đẹp. Mắt em long lanh trong suốt, đẹp như dòng sông quê mình, dòng sông đã tắm mát tuổi thơ, đã bao lần in bóng hai chúng ta. Anh không muốn nhìn thấy dòng sông buồn, nên anh rất chiều em. Anh cứng cỏi, can trường, nhưng với em, anh lại hay mềm lòng. Cứ mỗi lần nhìn thấy hai giọt lệ mọng lên trong đôi mắt nai tơ, trong suốt của em, là anh chịu không nổi. Anh không sợ đánh nhau với những đứa con trai hung dữ, nhưng với em thì anh lại nhát, bởi vì anh sợ phải nhìn thấy em khóc. Mỗi khi chúng ta cãi nhau, dù phải, dù trái, hễ thấy mắt em đỏ lên, là anh đầu hàng vô điều kiện. Anh hứa với em, và tự hứa với mình rằng, anh sẽ không bao giờ để em phải khóc.

Thế mà một hôm anh thấy em khóc. Hôm đó trời âm u và gió lớn lắm, anh thấy em ngồi ủ rũ bên hiên nhà, anh gọi qua hàng giậu:

- Đi thả diều với anh không Trâm?

Em không trả lời. Tưởng em chưa nghe, anh gọi lớn hơn:

- Hay là chúng mình đi thăm hai con sáo?

Bấy giờ em mới ngẩng lên, mắt em đỏ hoe, mọng nước, thì ra em đang khóc. Anh hốt hoảng chui rào chạy qua:

- Có chuyện gì thế? Tại sao em khóc?

Em oà lên nức nở:

- Đạt ơi! Mắt sáo rồi...

Anh bàng hoàng, tổ chim của chúng mình có hai con sáo sắp mọc đủ lông cánh, chỉ chờ độ mười ngày, cho nó lớn thêm chút nữa là bắt về. Cái tổ chim này là của anh bắt được, nhưng anh đã hứa sẽ cho em. Mùa xuân, chim làm tổ trên những cây hoa gạo ở bên sông nhiều lắm. Tụi trẻ con rủ nhau đi lấy trứng. Anh trèo, lấy cho em nguyên cái tổ có hai cái trứng nhỏ xíu màu xám, lốm đốm những chấm đen. Em vui mừng hớn hờ, xăm xoi một hồi, em nói anh để lại chỗ cũ cho sáo mẹ ấp trứng. Thế rồi đủ ngày, đủ tháng, trứng đã nở thành sáo con. Hàng ngày chúng ta đi thăm sáo, thích thú nhìn sáo mẹ mớm mồi cho con. Thịnh thoảng, rình sáo mẹ đi vắng, em lại bắt anh trèo cây, mang sáo con xuống cho em ngắm nghía, nựng nịu một lúc, rồi lại trả về chỗ cũ. Anh đã đan sẵn cho em một cái lồng tre xinh xắn để em nuôi sáo. Em nói may quá có hai sáo con cho chúng chơi với nhau, em và anh sẽ bắt cào cào nuôi sáo, em sẽ dạy sáo nói, rồi sáo sẽ đẻ trứng và chúng ta sẽ có một đàn

sáo... Em chờ mong từng ngày, đặt bao nhiêu hy vọng, nhưng bây giờ mọi dự tính đều tan vỡ cả. Tiếng khóc của em xé nát tim anh. Bàng hoàng một lúc, anh nói giọng hối hận:

- Sáo bay mất rồi hả? Xin lỗi Trâm, tại anh tính sai, lẽ ra phải đem chúng về sớm hơn.

- Không phải vậy. Em xụt xịt, tại thằng Thái lấy trộm, em thấy nó đem sáo đi khoe bạn, đúng là hai con sáo của em.

Anh sững sốt, ai chứ thằng Thái du côn đó, anh biết, nó ý lớn nên hay ăn hiếp nhỏ, nó hung dữ lắm, đứa nào cũng sợ. Anh cũng hơi ngán, nhưng nó đã ăn cắp sáo của em, đã làm cho em khóc, thì anh không thể nhịn. Nhất định anh sẽ đòi lại công bằng cho em. Anh nắm hai tay lại, cương quyết:

- Nín đi, đừng khóc! Anh sẽ lấy lại hai con sáo đó cho Trâm.

Và anh đi tìm thằng Thái:

- Trả lại hai con sáo đó cho tao!

Nó vênh mặt:

- Chim trời cá nước là của chung, tại sao tao phải trả mày?

- Đừng làm mặt trâu! Cái tổ chim đó là của tao bắt được, đứa nào cũng thấy, mày cũng thấy. Tao buộc tổ vào cành cây để cho sáo mẹ ấp, nở ra sáo con là của tao. Mày phải trả lại ngay!

Nó nhìn dáng anh thấp bé, cười khinh khỉnh

- Tàng ghê há? Tao không trả thì mày làm gì?

Anh lao vào nó. Thằng Thái hơn anh ba tuổi, lớn con và cao hơn anh cả cái đầu, đánh nhau với nó, anh cầm chắc cái thua. Nhưng anh không ngán, anh nhất định bắt nó phải trả hai con sáo cho em. Ý nghĩ em sẽ hết khóc làm anh thêm can đảm. Hai đứa quần thảo trên đất, cát bụi bay mù mịt. Cái thằng Thái to bệu, nhưng yếu chịu đòn và không dai sức bằng anh. Sau cùng, anh cười được lên bụng nó, một tay chẹn cổ, tay kia dơ nắm đấm lên hỏi:

- Chịu thua chưa?

Nó gật đầu, hôn hển:

- Rồi... Buông ra, tao sẽ trả.

Hai đứa lồm cồm ngồi dậy, kiểm điểm lại, cả hai cùng toi tả, đứa nào cũng bầm tím, trầy trụa khắp người. Anh còn bị chảy máu mũi và một vết bầm trên má, về nhà còn bị cha anh đánh đòn. Nhưng bù lại, anh sung sướng được nhìn thấy nụ cười nở lại trên môi em. Em cười xinh lắm, vì em có tới hai cái lúm đồng tiền.

Sau vụ đánh nhau đó ít lâu, Thái và anh làm hoà và trở nên bạn thân, nó cũng không còn hung hăng, hay cậy lớn ăn hiếp bé như trước.

Năm đó anh lên mười, còn em chín tuổi. Chúng ta đi học chung lớp, chung trường. Nói đúng ra, đạo đó cù lao Phố chỉ có duy nhất một trường tiểu học, nên trẻ con làng trên, xóm dưới đều học chung trường. Buổi sáng tinh mơ, những bác nông phu đã vác cuốc ra đồng. Khi sương mai vừa tan, trên con đường làng đất đỏ, bắt đầu xuất hiện những cái xe ngựa, xe bò, xe lam ba bánh, xe đạp và cả những người đi bộ. Bấy giờ cũng là lúc đám trẻ con tung tăng chân sáo đến trường. Em mê nhìn sóng lúa, nên chúng ta chọn con đường đi qua ruộng. Anh nắm tay em đi trên bờ ranh, hai bên là những ruộng lúa bát ngát, màu sắc thay đổi tùy theo mùa, từ xanh ngát màu mạ non, đến vàng ươm khi mùa lúa chín. Mùa nào cánh đồng lúa cũng có những nét đẹp riêng. Mỗi cơn gió, những cây lúa ngã nghiêng, rợn sóng đến tận chân trời. Hai đứa cùng phồng ngực hít hương thơm đồng ruộng, hương mạ non, hay hương lúa chín đều thơm ngát.

Mùa hè, chúng ta thường rủ nhau đi tắm sông. Em bơi không thua gì anh, chúng ta bỏ xa lũ trẻ, trong những cuộc bơi thi. Lúc nào em cũng về nhất, và thứ nhì là anh. Nhưng thật ra, thì anh cố ý nhường cho em thắng, ăn thua với ai, chứ với em, thì lúc nào anh cũng nhường. Bơi chán, chúng ta đi câu cá. Em thích đi câu với anh, dù em không biết câu, cũng không dám bắt trùn làm mồi câu. Em tung tăng xách giỏ, và chỉ có nhiệm vụ mở nắp, để anh bỏ tọt cá vào. Sau cùng, những chú cá lòng tong câu được, em bắt anh thả xuống sông hết. Em cũng cảm anh không được bắt chim, vì cho là ác, tính nhân hậu em đã có ngay từ thuở còn bé thơ.

Em hay theo anh đi bắt cá lia thia, để em nuôi trong những cái keo thủy tinh. Cá lia thia sống trong những lạch nước sâu ở các ao hồ, hay ruộng, chúng bơi thành từng đàn xanh đỏ trông vui mắt. Muốn bắt, chỉ cần dùng vợt để hót, nhưng không phải dễ, vì lia thia thấy bóng người là lẩn rất nhanh, phải nhanh tay lắm mới vớt được. Cá lia thia có nhiều màu sắc rất đẹp, nhưng cá trông dữ lắm, đối đầu với con trổng khác, là chọi nhau chí tử, không chết cũng toi tả.

Bọn con trai thích chơi chọi cá, chúng lựa những con trổng to khoẻ để đem đi chọi. Chúng nó reo hò tỏ mở, hào hứng không khác gì xem đá gà. Nhưng anh không tham dự, vì anh biết em không ưa những trò chơi ác, em

nuôi cá chỉ để ngắm thôi. Lia thia bắt được, bao giờ anh cũng chia cho em những con đẹp nhất, anh để cho em chọn.

Tính em mau chán, từ dạo có hai con sáo, em hết thích cá lia thia. Đi học về, em để hết thì giờ chăm sóc sáo, em chăm chút chúng, như mẹ chăm sóc con. Lòng sáo, máng nước, máng thức ăn... lúc nào cũng sạch sẽ. Em lại lấy rom bện cho chúng một cái ổ thật xinh, giống như tổ sáo thật. Để sáo khỏi buồn, em thủ thi chuyện trò với chúng. Hai con sáo cũng thương em, mỗi khi em mở lồng, chúng bay quanh vài vòng, rồi đậu trên vai em. Sáo lớn nhanh lắm, em nhờ cậu Bảy lột lưới, và em dạy sáo nói. Hai con sáo thông minh, vừa thấy bóng anh thấp thoáng ở đầu ngõ, chúng đã nhảy nhót, kêu lên âm ỹ:

- Đạt tới... Đạt tới kìa, Trám ơi!

Anh đến với con điều màu xanh có cái đuôi thật dài, bụng gắn cây sáo tre. Em háo hức theo anh đi thả điều, chúng ta chạy băng băng qua những cánh đồng vừa mới gặt xong, chỉ còn trơ gốc rạ. Điều lộng gió, bay lượn trên bầu trời bao la, tiếng sáo vi vu, nghe thật thanh bình.

Chạy nhảy một hồi, em kêu đói, thế là anh đưa em đi hái trộm trái cây. Qua vườn ổi, vườn mận, anh trèo lên bẻ trộm, em ở dưới căng áo để hứng. Em đứng chờ, mà mặt mày nhớn nhác sợ hãi, trông thật tội nghiệp. Em sợ cho anh, vì đã mấy lần anh té u đầu, và một lần bị chó rượt xém chết. Chúng ta chia nhau những trái ổi chín thơm, những trái mận đỏ, những chùm chôm chôm, và đôi khi một trái soài cát ngọt lịm. Suốt quãng đời thơ ấu, em đã đi bên anh như hình với bóng, anh cứ tưởng chúng ta sẽ đi bên nhau như thế cho đến hết cuộc đời.

2

Rồi mình lên trung học, hai đứa đều may mắn thi đậu vào trường Ngô Quyền. Hôm khai trường, lần đầu tiên anh thấy em mặc áo dài, coi lạ ghê. Hai cái bím tóc của em được trang điểm bằng hai cái nơ màu đỏ, trông em xinh xắn và chững chạc lắm rồi. Còn anh, chắc trông ngổ lăm trong bộ đồng phục quần xanh, áo trắng, tóc hớt cao... Hai đứa ngượng ngịu ngó nhau mỉm cười, thấy mình đã lớn.

Ngôi trường Ngô Quyền thân yêu đã ghi bao nhiêu kỷ niệm thời mới lớn của chúng mình. Lên trung học, nam nữ học riêng, nên đôi ta không còn chung lớp. Mỗi tuần ba ngày, em học buổi sáng, anh học buổi chiều, và ba ngày kia thì ngược lại. Những buổi trưa em tan học, là giờ anh đến trường, anh thường đi sớm để đón em. Và những lần anh học buổi sáng, trên đường về, anh vẫn dừng lại nơi cầu Rạch Cát, chờ em tới trường.

Chúng ta đứng trên cầu, ngắm những giẻ lục bình hoa tím trôi lênh đênh trên sông, và từng đàn cò trắng bay lượn trong khoảng không gian bao la. Gió lồng lộng thơm mùi sông nước, gió làm bay tà áo em vương vào chân anh quăn quýt, gió reo vui như tiếng lòng anh cũng đang reo vui. Buổi trưa, nắng dường như tươi hơn, tiếng chim ríu rít trên cành, những con bướm vàng bay nhõn nhõn, tạo cho nơi đây một vẻ thanh bình. Lòng anh lâng lâng, hình ảnh em áo trắng đứng trên cầu, tóc bay theo gió, dáng em in trên nền trời xanh bành bồng những mây, là một bức tranh tuyệt vời, đã in vào ký ức anh suốt đời. Quê hương chúng ta đẹp quá, và tuổi học trò của chúng ta cũng đẹp quá.

Năm lớp 8, em mắc cỡ không dám dừng lại bên cầu với anh nữa. Tan trường, em đi lẫn vào bầy con gái. Một đoàn xe đạp với những tà áo trắng, trắng cả con đường, trắng cả dòng sông khi qua cầu... Anh ngẩn ngơ trông theo, chỉ thấy được cái lưng em. Dạo này em điệu quá, em để tóc thê, và đã biết che nghiêng nón lá, làm duyên. Em hồn nhiên vui đùa với đám bạn gái, bỏ mặc anh đứng bơ vơ bên cầu. Trời ạ, làm người lớn mà phải xa nhau thế này, thì chẳng thà đừng lớn.

Chỉ những lần đi chơi riêng, xa khuất những cặp mắt tò mò, chúng ta mới tiếp tục là đôi bạn thân, như hồi còn thơ ấu. Nhưng trò chơi cũng đổi khác, anh và em không còn chơi những trò chơi con nít như chạy đuổi, trốn tìm, rồng rắn lên mây, bịt mắt bắt dê nữa. Em thích đuổi bướm, hái hoa, ép hoa vào tập vở, em mê tiểu thuyết và mê thơ Đinh Hùng, Xuân Diệu, Nhất Tuấn, TTKH...

Anh mê đàn hát và anh tập làm thơ, những vần thơ tình ngô nghê mà bây giờ nhớ lại, anh còn thấy mắc cỡ. Chỉ tại em, tại em mê thơ, nên anh muốn thành thi sĩ. Kỷ niệm anh không bao giờ quên, là sinh nhật năm em mười lăm tuổi, anh tặng em một tập thơ chép tay bằng mực tím, trên giấy pelure màu xanh có hình hoa bướm thật đẹp. Toàn là thơ của những thi sĩ em ưa chuộng. Xen vào đó, anh đánh bạo chêm vào những bài thơ tình anh viết cho em, những bài thơ anh thức thâu đêm suốt sáng gò từng chữ, nắn nót từng câu, những bài thơ anh đã miệt mài nghiên cứu từ bao nhiêu lá thơ tình hay nhất, để đúc kết nên bài thơ tình cho em. Nhưng dưới mỗi bài thơ, anh để trống, không dám đề tên. Đưa thơ rồi, anh hồi hộp lắm, mãi cả tuần sau mới nghe em nói:

- Có mấy bài thơ không thấy đề tên tác giả, là ai vậy?

- Là... là... Quang Dũng, một nhà thơ mới.

Không hiểu sao anh lại chối biến, và bật lên cái tên Quang Dũng vừa chợt đến trong đầu anh như một tia chớp, một tia chớp cứu nguy, vì ngay sau đó, em mỉm cười chế diễu:

- Thơ Quang Dũng là tổng hợp thơ của Xuân Diệu, Đinh Hùng và Nhất Tuấn. Ông ta chép của mỗi người một câu, sửa đổi vài chữ, rồi xào xáo lại thành... thơ Quang Dũng.

Nói xong em bật lên cười. Những tiếng cười của em như xoáy vào tim anh. Nhận xét của em đúng quá, anh mắc cỡ chỉ muốn độn thổ. Anh thâm ngượng với chính mình, và ngượng cho Quang Dũng... Ôi ông Quang Dũng ơi! xin ông tha tội cho tôi, tại tôi mà ông mang tiếng oan, mong ông đừng thèm chấp một đứa học trò mê thơ, nên tập làm thi sĩ...

Anh còn đang lúng túng không biết phải nói năng ra sao, bất chợt em quay lại, ngạc nhiên kêu lên:

- Đạt sao thế? Khi không mặt đỏ lên rồi tái đi thế kia?

Anh ấp úng:

- Ờ... ờ... có lẽ anh bị trúng nắng.

Em lo lắng:

- Để Trâm xoa dầu cù là cho Đạt nhé?

- Thôi khỏi. Anh chỉ thấy hơi chóng mặt, anh muốn về.

- Ừ, Đạt về nghỉ đi.

Sau lần đó, cả tháng sau anh không dám gặp em. Tàn mộng thi sĩ, anh chỉ biết dùng nhạc để giải sầu. Âm nhạc quả là huyền bí, như đôi cánh tiên nhắc bổng anh qua hố sâu muộn phiền. Những ngày dài buồn thảm đó, không có âm nhạc, chắc anh không thể sống được. Anh đàn suốt ngày, suốt đêm, trái lòng mình trên những phím tơ, gửi tâm sự đến mây, đến gió và... đến em. Hình như em hiểu, nên một buổi tối, em qua tìm anh:

- Trâm xin lỗi, Đạt đừng giận Trâm nhé? Thật tình Trâm không biết những bài thơ đó là... của Đạt.

Anh ngượng quá, ấp úng:

- Trâm không có lỗi gì cả, chỉ tại anh thôi. Sự thật thì anh đã... chép thơ, gom góp những vần thơ hay nhất, gửi cho Trâm, tỏ nỗi lòng của mình. Anh muốn mượn thơ để ngỏ lời cùng Trâm...

- Trâm hiểu mà.

Mặt anh bỗng nóng bừng và tim đập rối loạn, anh mừng đến phát run. Chỉ cầu em hiểu, và em đã hiểu, như thế là đủ rồi, giai đoạn khó khăn nhất đã qua. Nhiều năm về sau này, nghĩ lại anh mới thấy mình khờ khờ, bởi vì như thế vẫn chưa đủ, em hiểu lòng anh, nhưng anh chưa rõ lòng em, tình là hai chiều, hay chỉ là tình yêu đơn phương, anh nào có biết? Cậu trai mười sáu tuổi mới vỡ lòng yêu, còn khờ khạo, ngây thơ lắm.

Vướng vòng yêu đương, nhưng anh cũng không dám xao lãng việc học, vì năm lớp 9 là năm thi cử, có đậu bằng trung học, mới được thi vào các trường công lập ở Sài Gòn. Em thích ra thành phố, nên cũng cố gắng học hành.

Nhờ em chăm học, nên hai ta có nhiều dịp gần nhau. Buổi tối, em thường đem sách vở sang nhà anh học chung, chúng ta chỉ bảo bài vở cho nhau. Làm bài xong, chúng ta ra vườn ngồi hóng mát, kể cho nhau nghe những mộng ước tương lai. Em nói em muốn học giỏi, để sau này làm cô giáo. Còn anh cứ lúng túng mãi, không dám nói thẳng ra rằng, mộng ước lớn nhất của anh là được cưới em làm vợ...

Em về rồi, anh mới tự giận mình, nói có một câu dễ như vậy, mà sao cứ ấp a ấp úng, không thốt được nên lời? Yêu em nồng nàn say đắm, nhưng chưa bao giờ anh dám vượt xa hơn những cái nắm tay, tình học trò rất là trong trắng, ngây thơ.

Mùa thi sắp tới, học trò ráo riết lo ôn tập, nhưng cũng có những lúc giải trí cho thư giãn trí óc. Những đêm trăng sáng, làm bài tập xong, anh thường sang nhà em, mang theo cây đàn. Chúng ta ngồi dưới dàn thiên lý ngấm trăng. Dàn thiên lý toả hương thơm ngát, và trên nền trời xanh đen, lấp lánh muôn ngàn tinh tú, ông trăng vừa chui ra khỏi đám mây, mặt trăng to như một cái đĩa bạc, chiếu ánh sáng êm dịu xuống cảnh vật. Trong khung cảnh huyền hoặc, nên thơ đó, anh thường dạo đàn cho em hát. Giọng em trong trẻo, hòa tan trong ánh trăng. Em khen tiếng đàn anh ngọt, và một lần em hỏi anh có biết hát không? Anh gật đầu, hát cho em nghe bản Cô láng giềng...

*... Tôi mơ trời xuân bao tươi thắm
Đôi mắt trong đen màu hạt huyền
Làn tóc mây chiều cùng gió ngàn dâng sóng
Xao xuyên nổi niềm yêu...*

Vừa hát anh vừa nhìn em đắm đuối, dưới ánh trăng trông em đẹp như Hằng Nga, còn anh là Chú Cuội đang say sưa đàn. Em lắng nghe, mắt em khép nhẹ mơ màng, em không biết anh đang nhìn em.. Anh gởi hết tâm tư vào tiếng ca, như muốn mượn lời ca để nói lên tiếng lòng của mình. Anh nói với em rằng...

Cô lảng giềng ơi!

Không biết cô còn nhớ đến tôi

Giây phút êm đềm ngày xưa kia khi còn ngây thơ

Cô lảng giềng ơi!

Nay mỗi duyên thơ đành đã lỡ rồi...

Đột nhiên anh ngưng lại. Em mở choàng mắt, ngơ ngác:

- Sao không hát tiếp?

- Đoạn cuối buồn quá.

Em cười hồn nhiên:

- Thì đổi lời đi! "*Nay mỗi duyên thơ giờ sắp thành rồi...*" nghe có hậu, vui hơn chứ.

- Em muốn thế à?

- Ừ, cho họ gặp lại và làm đám cưới.

Anh mỉm cười, ôm đàn hát tiếp, hy vọng cuộc tình thơ của chúng mình rồi cũng sẽ thành tựu tốt đẹp như lời em nói. Đâu phải cô lảng giềng nào cũng bỏ người tình xưa để đi lấy chồng, như cô lảng giềng của Hoàng Quý?

3

Hết niên học đó, chúng ta may mắn cùng thi đậu bằng trung học, và phải đi Sài Gòn để học tiếp, bởi vì đạo đó trường Ngô Quyền chưa mở các lớp đệ nhị cấp.

Em được nhận vào trường Gia Long, và ở trọ nhà người em ruột của má em ở Tân Định. Cậu Năm cũng là người Cù Lao Phố, sau dời nhà lên Sài Gòn làm nghề thầu xây cất. Cậu Năm là vai em của má em, nhưng lập gia đình sớm, nên có hai người con đều đã trưởng thành, người con trai lớn tên Phước là sinh viên luật năm thứ ba, và cô út cũng sắp sửa lên đại học. Anh không có bà con ở Sài Gòn, nên sau khi thi đậu vào trường Petrus Ký, anh xin vô nội trú, ăn ở ngay trong trường. Thành ra tuy ở cùng thành phố, mà chúng ta không có dịp gặp nhau thường xuyên.

Thời gian đầu, chiều thứ bảy và những ngày lễ, ba anh chạy xe gắn máy đi Sài Gòn, đón anh về. Được vài tháng, ông nhờ cậu Năm lo giúp. Cậu Năm đưa hai đứa mình ra bến xe An Đông, rồi từ đó đạp xe đi Biên Hoà. Quang cảnh nơi bến xe thật ồn ào náo nhiệt với những tiếng rao hàng, tiếng người cười nói, cãi cọ, và tiếng các anh lơ xe í ới chào mời khách. Kia rồi, từ xa đã thấy bóng dáng quen thuộc của xe đò Liên Hiệp, quen thuộc tới mức cả tài xế, lơ xe, và hành khách đều biết mặt nhau. Chiếc xe một thời đã ghi đậm nét vào ký ức của người dân Biên Hoà. Anh lơ xe tốt bụng bao giờ cũng dành cho chúng ta hai chỗ ngồi tốt nhất, sau lưng tài xế. Thường thì phải chờ cho đủ người, chiếc xe nặng nề mới bắt đầu chuyển bánh, lắc lư từ từ rời bến. Ai nấy thở ra khoan khoái, sự chờ đợi lâu làm mọi người đều sốt ruột.

Ra khỏi thành phố, xe tăng tốc độ, chiếc xe như con ngựa già nhưng còn dai sức, phóng nhanh trên quốc lộ 1, bỏ lại đằng sau một đám bụi mờ. Bây giờ đang là mùa thu, nên không khí mát mẻ, gió lồng lộng qua khung cửa xe mở rộng, làm tóc em bay quăn quít. Tóc em thơm mùi chanh, em đẹp quá, và anh thấy đời cũng đẹp vô cùng. Ngang qua chợ Đồn, xe dừng lại, thả xuống một số hành khách, rồi lại chạy tiếp tới bến đò ở sát chợ Biên Hòa và bờ sông Đồng Nai. Những hôm trời còn sớm, hai đứa mình thường đi dạo quanh chợ, tìm hàng quà ăn thỏa thích, hoặc rủ nhau đi xem chớp bóng ở rạp Biên Hùng, trước khi về lại Cù Lao Phố.

Những ngày đó đối với anh là những ngày thần tiên, vì chúng ta lại được ở bên nhau như những ngày còn bé. Chiều chủ nhật, trở ra Sài Gòn, hai đứa lại khệ nệ mang, xách những món quà nhà quê của má em, hoặc má anh gởi biếu cậu mợ Năm: buồng chuối, quày dứa, vài ký gạo nếp, hoặc cặp vịt bầu, con gà mái tơ...

Buồn cười là có một lần, vừa xuống xe đò, hai đứa mình còn đang lúng túng với mớ hành lý công kênh, con gà bông sút giây, vừa chạy vừa kêu oang oác. Anh và em vội vã rượt theo, bắt được con gà, nhưng quay lại thì cặp vịt bầu đã bị ai đánh cắp. Thấy anh đứng ngẩn ngơ, em phá lên cười:

- Bỏ đi Tám! Đừng tiếc, gà vịt ở dưới quê mình thiếu gì? Tuần tới, Trâm sẽ xin má Trâm đền cho cậu mợ một đôi vịt xiêm thật mập.

Rồi mùa mưa đến, những cơn mưa nhẹ, nhưng dai dẳng không dứt, hai đứa che chung một cây dù, chạy lúp xúp dưới mưa. Về đến nhà, quần áo cả hai cùng lâm lem bùn đất, chúng mình nhìn nhau cười như nắc nẻ, vui thật là vui.

Nhưng ngày vui bao giờ cũng chóng tàn, trưa chủ nhật đã phải trở ra Sài Gòn. Thường thường, anh đưa em đến nhà cậu mợ Năm, ở lại dùng bữa cơm chiều, rồi mới trở vô trường.

Một lần, chúng ta tới nhà lúc cậu mợ đang có khách, một chàng thanh niên trạc hai mươi lăm tuổi, dáng người cao lớn, mặt mũi sáng sủa đẹp trai. Mợ Năm giới thiệu đó là Viễn, sinh viên y khoa, bạn của Phước. Mới thoạt trông thấy em, mắt Viễn đã sáng lên, hấn bắt tay anh mà mắt cứ ngó em chằm chằm. Tự nhiên anh thấy khó chịu, anh chàng này có cái nhìn sỗ sàng thật đáng ghét. Không biết có phải anh có định kiến hay không, nhưng anh thấy cặp mắt lơ lơ của hấn có vẻ gian xảo, và cái nhếch mép cười của hấn trông rất đều.

Suốt bữa cơm hôm đó, anh im lặng trong khi Viễn thao thao bất tuyệt hết chuyện nọ đến chuyện kia. Mọi người ai cũng góp lời ồn ào, vui vẻ. Anh thấy em lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng lại đưa tay lên che miệng cười. Thái độ của em khiến anh tức giận, có vẻ như em rất thích thú những câu pha trò duyên dáng của hấn. Ăn cơm xong, Viễn ngồi nán lại nói chuyện với Phước nơi phòng khách. Anh xin phép cậu mợ Năm về trường. Em tươi cười tiễn anh ra cửa:

- Đạt về, thứ bảy gặp lại nhé?

Chỉ cần nhìn thấy nụ cười và cặp mắt rất đẹp của em, là anh nguội ngay cơn giận. Trên đường về, gió mát làm anh tỉnh táo hơn, anh tự an ủi có lẽ tại anh lo sợ viễn vông, chứ quan trọng gì đâu một cuộc gặp gỡ tình cờ? Bất quá Viễn cũng chỉ là một trong những người tình cờ qua đường mà thôi. Những ý nghĩ đó giúp anh tạm yên lòng.

Sau lần đó, anh ít khi có dịp gặp lại Viễn. Anh không biết hấn có hay đến nhà cậu mợ Năm nữa hay không? Anh cũng không biết giữa em và hấn đã xảy ra chuyện gì? Bởi vì anh ở nội trú, kỷ luật rất nghiêm mình, không được phép ra ngoài, trừ những ngày cuối tuần có người nhà tới đón.

Rồi mùa hè tới, khi những bông phượng đỏ bắt đầu hé nụ, và tiếng ve sầu kêu ran trên cành, lòng anh rộn rã reo vui, nghĩ tới ba tháng hè được ở gần bên em, anh chờ mùa hè chờ tình yêu tới. Nhưng mùa hè không làm tròn nhiệm vụ, em về làng, nhưng để quên con tim. Em nói ở làng chẳng có gì vui, em nhớ thành phố, nơi có nhà cao cửa rộng, có ánh đèn màu rực rỡ. Em nhớ những đại lộ thênh thang, có trai thanh gái lịch, nhiều trò giải trí... Hay còn nguyên do nào khác, làm sao anh biết?

Anh đề nghị những cuộc đi chơi núi, thăm thắng cảnh ở Biên Hoà, nhưng em từ chối. Chúng ta vẫn gặp mặt thường xuyên, nhưng cũng chẳng có gì để nói. Ngồi bên anh mà hồn em đi vắng, anh nói một mình mãi cũng nhàm, nên thôi. Hai ta ở bên nhau thật gần, nhưng tâm hồn lại cách nhau thật xa. Mùa hè năm đó sao mà dài lê thê. Còn hơn hai tuần nữa mới đến ngày tựu trường, nhưng em đã khấn gói lên đường sớm, chỉ lúc đó anh mới thấy em hớn hờ vui cười. Em như con chim non mới mọc đủ lông cánh, thấy cái tổ chật hẹp, nên muốn thoát ra, bay về phía chân trời rộng mở, đầy quyến rũ nhưng cũng đầy chàm bẫy.

4

Thời gian vẫn trôi với bao nhiêu thay đổi. Năm lớp 11, em ít về làng, mỗi lần anh rủ, em đều từ chối, nói là phải ở lại để học nhóm. Chỉ những khi ba em lên tận nơi đón, em mới chịu về nhà. Chúng ta vẫn gặp nhau, nhưng rõ ràng là tình thân đã khác xưa.

Đạo này trông em đẹp hẳn ra, em có vẻ yêu đời, và đôi mắt em cũng long lanh, ướt át hơn. Những lần gặp nhau, em vẫn vui vẻ nói cười, nhưng anh mơ hồ cảm thấy trong cái vui ấy, có cái gì không được tự nhiên. Em có vẻ kín đáo, giữ gìn, không vô tư, hồn nhiên như trước đây. Anh tự hỏi cái gì đã làm em thay đổi? Chỉ vài tháng sau, một sự tình cờ đã cho anh câu trả lời. Một lần cha anh đi Sài Gòn, chở rau trái lên bán cho các vựa ở Cầu Ông Lãnh, luôn tiện ghé trường xin phép cho anh về sớm. Trong khi ông đi giao hàng, anh đến trường tìm em, anh định dành cho em ngạc nhiên vì anh đến bất thành hình. Anh chờ cả tiếng mới tới giờ tan trường. Giữa một rừng áo trắng, anh vẫn tìm ra em dễ dàng, bởi vì trong mắt anh, ngoài em ra, những hình bóng khác đều mờ nhạt.

Nhưng em không mừng như anh tưởng, sau phút xừng sốt vì bất ngờ, em hỏi giọng ngạc nhiên, không có vẻ gì là sốt sắng:

- Sao bữa nay Đạt ra được vậy?

- Ba anh tới đón, xin phép cho anh về sớm một ngày. Mai giỗ ông nội.

- Ủa bác đâu rồi?

- Ông đang mua bán ở chợ Cầu ông Lãn, lát nữa sẽ ghé nhà thăm cậu mợ Năm, và đón anh.
- Nếu vậy ngày mai tụi mình sẽ không về cùng?
- Ừ, nhưng nếu em muốn, anh có thể trở lên đón em?
- Khỏi, Trâm đi một mình được mà.

Nói xong, em nhìn đồng hồ có vẻ sốt ruột:

- Đạp tới có chuyện gì không?
- Đón em chứ gì nữa? Anh chờ cả tiếng rồi... Bây giờ còn sớm, anh đưa Trâm đi dạo phố một vòng, lát nữa hãy về nhé?

Em nhìn quanh, nhón nhác:

- Hôm nay à? Không được đâu, Trâm chưa xin phép cậu mợ Năm. Bây giờ Đạp đi đi! Đứng đứng đây, tụi bạn Trâm trông thấy, kỳ lắm.

À, thì ra em mắc cỡ với bạn... Cũng dễ hiểu thôi, vì em đã lớn, đã thành thiếu nữ rồi mà, và lũ bạn của em có vẻ tính quái lắm. Anh gật đầu thông cảm:

- Vậy anh đi trước, chờ em tại nhà cậu mợ Năm nhé?
- Ừ, lát nữa gặp lại.

Anh quay lưng, nhưng cũng kịp thấy em lẩn nhanh vào đám đông, như người đi trốn. Anh mỉm cười, thong thả đạp xe đi. Nhưng anh không về ngay, mà dừng nơi góc phố, chờ em qua. Thật lòng, anh chỉ muốn ngắm em thướt tha trong tà áo dài, bước đi trong nắng chiều, như xưa kia, hồi mình còn chung trường.

Một lát sau em mới ra tới, em bước yêu điệu khoan thai, đi bên em là... Viễn! Hai người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, rõ ràng là có hẹn từ trước. Cả hai đều không nhìn thấy anh, em thản nhiên ngồi lên yên sau cái xe vespa láng coóng của hắn. Chiếc xe phóng nhanh qua mặt anh, làm vũng nước mưa trên đường bắn toé lên mặt anh, như một cái tát. Anh tối tăm mặt mày, không phải vì vũng nước, mà vì choáng váng trước cú xóc lớn, cả một bầu trời như sụp đổ trước mắt. Bây giờ thì anh hiểu cả, trái tim của em, trái tim mà anh tưởng đã chiếm được, thật ra chưa bao giờ thuộc về anh cả, em đã dâng nó cho người khác.

Anh về nghiền ngẫm nỗi đau. Anh không trách em, vì em có quyền lựa chọn người em yêu, không bắt buộc phải gắn bó đời mình vào một người bạn thời thơ ấu. Chắc em không cần đắn đo suy nghĩ, bởi vì so với Viễn, anh thua mọi bề. Ngoài tình yêu em sâu đậm, anh không có gì cả, anh chỉ là một cậu học trò mười bảy tuổi, học chưa xong trung học, tương lai còn mù mịt, trong khi Viễn đã là một chàng trai lịch lãm, khéo ăn khéo nói, một ông bác sĩ tương lai. Viễn đã đánh bại anh chẳng tốn chút công sức.

Anh hiểu, bây giờ anh chỉ là một người thừa, một người đi bên lề cuộc đời của em. Không muốn là một chứng ngại cho cuộc tình của hai người, nên anh cố tình lánh mặt em. Thế mà cũng không khỏi, một lần hai ta chạm mặt nơi đầu ngõ, anh toan quay đi, nhưng không kịp. Em nhìn thấy anh trước, nên vội vã bước tới, thân mật trách móc:

- Dạo này sao không thấy Đạp qua chơi?
- Tôi bận.

Ngạc nhiên trước tiếng "tôi" cộc lốc, em nhìn anh dò xét một hồi, rồi mới ngập ngừng hỏi nhỏ:

- Trâm cũng đoán là Đạp đã biết chuyện. Đạp đang giận Trâm hả?

Anh lắc đầu, cố nén cơn trào lòng:

- Không! Tôi chỉ buồn, chứ không giận. Chuyện hai người tới đâu rồi?

Má em bỗng ửng hồng, em nói, không dấu được vẻ sung sướng:

- Em yêu Viễn, và Viễn cũng yêu em. Viễn hứa sau khi ra trường sẽ về thưa chuyện với cha mẹ...

Nhìn mắt em ngời sáng, và nụ cười em rạng rỡ khi nhắc đến Viễn, anh đau lòng, nụ cười và ánh mắt đó chưa bao giờ em dành cho anh cả. Mắt anh cay xè, ôi! Ước mơ một đời đã tan... Trong một thoáng, những cảm giác xót xa, đau đớn, tuyệt vọng... cùng dấy lên, bóp nghẹn tim anh. Nhưng anh cố gượng làm tỉnh:

- Mừng Trâm. Chùng nào đám cưới nhớ cho tôi hay.
- Đương nhiên! Đám cưới Trâm, Đạp sẽ là khách mời danh dự.

Anh nhếch môi cười cay đắng, yêu em từ thuở ấu thơ, đi bên em mười mấy năm trường, rồi khi đám cưới em, anh không được làm chú rể, mà chỉ là khách đi dự... Cố nén đau đớn xuống tận đáy lòng, anh nói trong khi con tim anh đang rỉ máu:

- Chúc em hạnh phúc.

Sau lần gặp gỡ đó, chúng ta chầm dứt liên lạc. Thỉnh thoảng tình cờ gặp nhau ngoài phố, chúng ta chỉ chào hỏi như hai người quen, rồi vội vàng quay bước, đường ai nấy đi.

5

Thời gian vẫn không ngừng trôi, như một qui luật của tạo hoá. Anh đậu tú tài 1, rồi tú tài 2, và sửa soạn lên đại học. Em không may bị ở lại lớp 12. Cuối niên học đó, gần đến kỳ thi, đột nhiên em bỏ học, về làng. Thoạt đầu, anh nghĩ em thôi học để đi lấy chồng, nhưng không phải...

Một hôm mẹ em sang chơi, anh nghe lờm bõm tiếng hai bà mẹ xì xào:

- Tội nghiệp con Trâm.
- Thằng đó tệ quá...

Anh bàng hoàng, thì ra em không hạnh phúc ư? Viễn tệ ra sao? Anh nôn nao thương em, cả đêm không ngủ được. Hôm sau, anh đón em về ngang qua ngõ. Thấy bóng anh từ xa, em kéo xụp nón lá che mặt, nhưng anh đã chạy vội tới, nắm lấy tay em, dắt vô nhà. Nón được gỡ xuống, vẻ tiêu tụy của em khiến anh kinh ngạc:

- Trời! Sao em lại ra nông nỗi này? Anh kêu lên hốt hoảng, Viễn đã làm gì em?

Bấy giờ em mới oà lên nức nở:

- Viễn bỏ em rồi, em khổ quá Đạt ơi...

Em gục đầu lên vai anh khóc vùi, nước mắt em ướt đầm vai áo anh. Trong một thoáng, anh bỗng sống lại thời thơ ấu, mỗi khi em khóc, anh thường dỗ "nín đi! Anh sẽ đền cho em". Bấy giờ anh biết lấy gì để đền em? Lòng xôn xang, nhưng anh vẫn dỗ yên cho em khóc, khóc cũng làm vơi bớt đau khổ. Khi những tiếng sụt sùi nhỏ dần, anh nhẹ nhẹ vuốt tóc em dỗ dành, như dỗ dành một đứa trẻ thơ:

- Đừng khóc nữa. Nói cho anh biết, anh có thể giúp gì được cho em?

Em lắc đầu, bệu bạo:

- Vô ích, Viễn đã có người yêu khác.

Anh cau mày:

- Viễn đã tệ vậy, sao em không dứt khoát với hắn? Dây dưa làm gì cho khổ?
- Nhưng em không thể bỏ Viễn được.
- Trâm còn yêu hắn lắm à?
- Không, nhưng...

Em thở dài, quay mặt đi chỗ khác, trốn tia nhìn của anh:

- Đạt đừng hỏi nữa. Trâm có những điều khổ tâm, nhưng không thể nói ra, ngay cả với mẹ Trâm cũng vậy.

Anh biết tính em, đã không muốn nói, thì có gắng hỏi nữa cũng vô ích, nên anh quyết định đi Sài Gòn gặp Phước, để hỏi tin tức về Viễn. Nhưng Phước cũng chẳng biết gì hơn, ngoài cái tin Viễn sắp làm rể của một thương gia giàu có. Mợ Năm nói:

- Đâu có ai dè Viễn là một tên đầu cẳng. Cậu mợ cũng có lỗi phần nào với anh chị ở bên, vì không để mắt tới con Trâm. Nó nhẹ dạ và ngây thơ quá, nên bị thằng đó lừa. Không hiểu có chuyện gì, mà hai đứa cãi nhau một trận kịch liệt, rồi bất thành linh con Trâm bỏ học, về quê.

Anh ra về với tâm trạng mâu thuẫn, nửa vui, nửa buồn. Thoạt đầu anh mừng vì không còn đối thủ, anh mong Viễn đi luôn, để anh có cơ hội chiếm lại con tim của em. Nhưng sau nghĩ lại, anh thấy như vậy là ích kỷ và hèn quá, và anh cũng không đang tâm nhìn em đau khổ. Yêu là quên mình, để chỉ nghĩ đến hạnh phúc của người yêu... Vì thế nên anh đổi ý, anh mong Viễn quay về với em, cho em hết sầu muộn, héo hon. Nhưng hắn vẫn biệt tăm.

Em càng ngày càng xanh xao và trở nên lầm lì, ít nói. Em cũng hay né tránh, không muốn gặp anh nữa, em thu mình sống trong thế giới của riêng em. Thỉnh thoảng anh thấy em đi lại sau vườn, như một cái bóng, và em hay lang thang một mình, dọc theo những rừng cây, ven suối...

Một buổi chiều, anh đi ngang qua bên sông, và vô cùng sững sốt bắt gặp em đang ngồi một mình trên cây cầu gỗ bắc de ra mặt sông, chỗ nước trong, nhưng khá sâu. Đây là nơi các bà nội trợ thường đem quần áo ra giặt giũ, và cũng là nơi lũ trẻ con biết bơi tụ tập từng đám, nhảy ùm xuống sông tắm mát những buổi trưa hè. Nhưng bên sông giờ này vắng vẻ không còn ai cả, mọi người đã về nhà hết. Quang cảnh đìu hiu, chỉ có tiếng gió rì rào trên ngọn cây, và tiếng chim bìm bịp kêu, nghe thật buồn. Em ngồi lè loi, âm thầm, mắt nhìn ra xa, như đang ngắm hoàng hôn. Nhưng anh chắc em nhìn mà chẳng thấy gì hết, và em cũng chẳng nghe tiếng chân của anh đang tới gần. Anh nhìn vạt nắng nhạt dần trên ngọn cây, gọi khẽ:

- Trâm!

Không quay lại, em nói giọng vô cảm:

- Đạt đây à? Sao biết Trâm ở đây?

- Tình cờ đi ngang thôi. Và anh dục, về đi em! Sắp tối rồi, ở đây gió lạnh và thủy triều sắp lên. Bìm bịp kêu là nước lớn đó, nguy hiểm lắm.

- Đạt về trước đi, lát nữa Trâm về.

- Không, anh không thể bỏ mặc Trâm ở đây một mình được. Đứng dậy! Anh đưa Trâm về.

Anh nắm vai em xoay lại, về thê thảm trong đôi mắt em, làm anh rùng mình:

- Trâm ơi! Phải làm sao chứ? Em cứ như vậy hoài, chắc anh chết mất.

Em khề nhếch môi cười:

- Đạt vẫn y như ngày nào...

Em cười, nhưng hai giọt lệ mọng lên nơi khoé mắt. Nhìn đôi mắt rất đẹp của em lần đầu tiên vì anh mà nhỏ lệ, anh cảm động:

- Trâm nói đúng, anh vẫn như ngày xưa, chẳng bao giờ thay đổi. Cho dù hoàn cảnh nào, anh cũng sẽ che chở, bảo vệ cho em. Anh chỉ muốn em sung sướng...

Em cúi mặt, thở dài:

- Trâm biết, và Trâm rất cảm ơn Đạt, cảm ơn tình bạn từ thời thơ ấu, cảm ơn những săn sóc Đạt dành cho Trâm... Nhưng bây giờ mọi việc đã lỡ làng cả, không thể cứu vãn được nữa. Thôi để kiếp sau, Trâm sẽ đền đáp cho Đạt.

Em ngưng lại, nhìn sâu vào mắt anh. Đôi mắt chúng ta tìm nhau, mắt em u uẩn lạ lùng, nửa như thương xót, nửa như lưu luyến, hối tiếc... Em nhỏ giọng, gần như thì thầm:

- Trâm cũng xin lỗi Đạt những lần đã làm cho Đạt đau lòng. Mong Đạt hiểu và tha thứ cho Trâm.

Anh bỗng rùng mình sợ hãi, lời nói của em sao giống như những lời trăng trối? Linh tính cho anh thấy một điều không hay, nhưng chẳng biết điều gì. Để xua tan những ám ảnh, anh dìu em đứng lên, và đưa em về.

6

Đó là lần cuối cùng mình gặp nhau, bởi vì mấy hôm sau, em đột nhiên mất tích. Khuya hôm đó, không thấy em về, cả nhà nhón nháo đi tìm. Cha mẹ em chạy sang tìm anh:

- Cháu có thấy con Trâm đâu không?

- Dạ không! Mấy hôm nay cháu không gặp. Anh hỏi mà trông ngực đập thình thình, có chuyện gì vậy bác?

- Nó đi đâu từ chiều đến giờ, không thấy về.

- Đã tìm khắp nơi chưa? Ba anh hỏi, giọng lo lắng.

- Dạ rồi, anh Sáu! Tôi đi hỏi khắp xóm, nhưng không ai thấy nó đâu cả.

- Hay là nó đi Sài Gòn?

- Nó đi thì phải nói cho tôi hay chứ? Bà ngưng lại, mắt sáng lên một tia hy vọng, nhưng mà biết đâu đấy... Ừ thôi, cứ để ông nhà tôi lên nhà cậu Năm coi sao.

- Để tôi đưa anh Tư đi.

Thế rồi, không chậm trễ một giây, ông lấy xe chờ hàng, chở ba em đi Sài Gòn ngay lập tức. Đến gần sáng, hai người mới trở về, theo sau là cậu mợ Năm. Nhìn dáng điệu hờ hởi của họ, mọi người thờ ra thất vọng, về lo lắng lại hiện ra trên nét mặt. Mợ Năm nói giọng buồn rầu:

- Từ dạo về làng, cả tháng nay nó có lên tôi đâu. Bà quay sang nhìn anh chăm chú, lần cuối cùng cháu gặp con Trâm là hôm nào?

- Cách đây ba ngày. Anh trả lời.

Chợt nhớ lại thái độ của em hôm đó, mặt anh bỗng dung tái mét:

- Hôm đó cháu thấy Trâm có vẻ khác thường lắm.

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía anh, cậu Năm chòm hẩn người tới trước, hấp tấp:

- Cháu gặp nó ở đâu?

- Ở bên sông.

- Thôi chết rồi, ra bên sông mau!

Sau tiếng hô hoán của cậu Năm, mọi người và cả những người hàng xóm cùng ùn ùn kéo nhau ra bờ sông, tiếng chân chạy thình thịch trong ngõ vắng, tạo cảm giác rùng rợn. Trời còn sớm lắm, cỏ cây còn ướt đẫm sương đêm. Bình minh chưa lên, bầu trời màu xám đục, gió từ mặt sông thổi lên nghe lạnh lạnh, chim chóc vừa mới ra khỏi tổ, kêu chiêm chiêm trên cành. Một ngày mới vừa bắt đầu, một ngày không như mọi ngày.

Từ xa, cây cầu hiện ra trong làn sương mù buổi sớm, trầm mặc soi mình trên dòng sông, thản nhiên như không cần biết đến thế sự. Dưới chân cầu, dòng nước lặng lẽ chảy xuôi dòng. Cảnh có vẻ yên tĩnh và thanh bình,

nhưng trong cái vẻ yên bình bề ngoài ấy, anh cảm thấy có cái gì rờn rợn. Gần đến nơi, mẹ em bỗng vệt đám đông, chạy nhanh lên trước. Khi vừa trông thấy đôi dép quai xanh của em trên cầu ván, bà rú lên thất thanh:

- Chết con tôi rồi... Con ơi!

Mặt mẹ em xanh rờn, bà lão đảo rồi té xỉu. Mọi người xúm lại xoa dầu, giật tóc mai, cứu tỉnh. Bà lẫn lộn khóc than thê thảm:

- Con ơi, Trâm ơi! Khổ thân con quá, tội tình gì mà con phải đi tìm cái chết oan uổng như thế này, con ơi!

Tiếng mẹ khóc con nghe đứt ruột, nhiều người thương cảm đưa tay lên chạm mắt, vài bà cụ mũi lòng, sụt sịt khóc theo. Anh không khóc, cắn hận làm mất anh đỏ ngầu, hai bàn tay anh nắm lại, cố kềm con uất hận. May cho Viễn không có mặt ở đó, nếu không, chắc chắn đã xảy ra án mạng, anh nhất quyết không dung tha cho tên khốn nạn.

Những tay thợ lặn chuyên nghiệp bắt đầu công cuộc tìm kiếm. Một người đặt cái bát nhang ngay trên bờ sông, thấp lên mấy nén nhang, xì sụp khăn vải vong hồn người chết phù hộ cho công việc mò tìm thi thể được dễ dàng, mau chóng. Thiên hạ đi xem, đứng chật cả bên sông, nét mặt ai cũng căng thẳng, sợ hãi, vài cụ già chấp tay niệm Phật. Không khí tang tóc bao trùm khắp nơi.

Gần trưa, người ta mới mò được xác em. Anh quay đi, không đủ can đảm chứng kiến lúc người ta vớt em lên, nhưng anh lèo đèo theo sau đoàn người, đưa em về nhà. Anh chỉ dám đi tí đằng xa, nhưng vẫn thấy hai bàn chân em đong đưa, thò ra ngoài cái chần sững nước người nào đó mới quẩn cho em. Lúc băng qua sân, đi ngang dàn thiên lý, anh mừng tượng như thấy em đang ngồi hong tóc, và dáng em dịu dàng, ngồi hát khúc tình ca, những đêm trăng sáng... Lòng anh chùng xuống, những bước chân trở nên nặng nề. Người ta đưa em vô nhà, đặt em nằm lên bộ ván gỗ là giường ngủ của em, lúc em còn sống. Em nằm, đôi mắt đẹp, vớ hàng mi dài, đã khép lại vĩnh viễn, dòng tóc em xõa trên gối như một đám mây đen, mặt em nhợt nhạt, và cái bụng lum lúp. Bấy giờ mọi người mới biết là em đang mang thai. Mẹ em lảm bảm như người mất hồn:

- Tôi cũng đã nghi, nhưng hỏi hoài mà nó vẫn chối.

Bà nức lên khóc, đổ gục xuống người em, như một thân cây chuối bị đốn ngã:

- Sao con đại thế? Làm vậy chỉ mình con thiệt thân, và cha mẹ mất con...

Đến chiều, công việc tẩn liệm mới xong, người ta sửa soạn khiêng em đặt vào trong quan tài. Mẹ em khóc ngất lên, ngất xuống, ôm thân con gái giữ chặt, không cho mang đi. Mọi người phải xúm lại đỡ dành, kéo bà ra, đưa đi chỗ khác.

Anh đứng bên quan tài em, nhìn như thâu lầy những hình ảnh cuối cùng. Em nằm, nét mặt thanh thản như người đang ngủ, em đang ngủ giấc ngàn thu... Mợ Năm đã trang điểm, và mặc cho em bộ quần áo đẹp nhất, để sửa soạn cho cuộc hành trình lần cuối, một chuyến đi không bao giờ trở lại. Ngày mai, người ta sẽ đưa em ra nghĩa trang, và thân xác em sẽ bị chôn vùi trong lòng đất, sẽ biến thành cát bụi, anh sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy em nữa... Nước mắt ràn rụa, anh cúi xuống hôn em lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng. Người em lạnh giá, và tim anh cũng đang đông đá.

Thương ơi! Đòi một người con gái, ước mơ tuy nhiều, nhưng trời cho không được mấy, em lia đời khi mộng ước chưa thành, và tuổi đời vừa mới mười tám. Anh nấc lên khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc, nước mắt anh nhỏ trên áo em màu trắng học trò. Thôi vĩnh biệt em, em ra đi bình an. Cuộc đời này chỉ là cõi tạm, một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau ở chốn vĩnh hằng.

Mấy hôm sau, người nhà mới tìm thấy lá thư tuyệt mệnh của em, để trong ngăn kéo bàn học. Em thú thật là em lỡ mang giọt máu của tên sỏ khanh, nhưng hắn không nhận và bắt em phá, em giận quá, gây với hắn một trận, rồi bỏ về quê. Em vô cùng đau khổ và tuyệt vọng, nghĩ đến những ngày đen tối sắp tới. Em không thể sống cái đời tủi nhục của một người con gái không chồng, mà chửa hoang. Dư luận thời bấy giờ còn khắt khe lắm. Em quyết định chọn cái chết, để rửa nhục cho gia đình.

Em xin lỗi cha mẹ về tội bất hiếu, em nói em lỡ dại, em chịu, xin đừng làm khó dễ Viễn. Anh nghĩ khác, Viễn là con thú vật, hắn không đáng để em tha thứ. Nhưng trời cao có mắt, Viễn sẽ bị ám ảnh suốt đời, bởi vì không ai sắp đặt, hay biết trước, mà ngày em đi tìm cái chết, lại đúng vào ngày đám cưới của hắn. Dù là một người vô lương tâm nhất, hắn cũng không thể nào an tâm hưởng hạnh phúc, khi ngày vui của hắn đã đem lại cái chết oan uổng của một người con gái, và cái chết là do hắn gây ra.

Sau cùng, trong lá thư em viết cho anh, em nói em hiểu tình yêu của anh, nhưng em xin lỗi không thể đáp lại, vì đã quá muộn. Em xin anh tha thứ, và nếu còn yêu em, xin anh hãy đợi em kiếp sau. Lá thư này anh vẫn giữ mãi, như một kỷ vật cuối cùng của em.

Sau đám tang em, anh bỏ làng ra đi, anh muốn lánh xa nơi chốn mang đầy những kỷ niệm của em. Anh không chịu nổi, khi nhìn nơi đâu cũng thấy hình bóng em.

Thời gian vẫn trôi vô tình, cuộc đời dâu biển, bao nhiêu tang thương thay đổi, nhưng lòng anh không đổi thay, và anh vẫn không quên em. Hôm nay trở về làng, sau hơn ba mươi năm biệt xứ, anh về để tìm lại những kỷ niệm xưa. Thời gian đã làm mái tóc anh nhuốm sương, và để lại trên mặt anh nhiều vết nhăn, nhưng thời gian không thể xoá mờ hình ảnh của em, mà anh đã khắc sâu trong tim. Hôm nay anh đi trên con đường cũ, cảnh xưa vẫn còn đây, nhưng em không còn nữa, nước mắt anh chảy dài.

PHƯƠNG - LAN

EM MUỐN ĐẸP HAY XẤU?

Em quy y chưa xuống tóc tu trì
Nên vẫn đẹp như thiên thần. Yên chí!
Anh từ bi, chăm chỉ vốn nhất nhì
Sống bình dị, chẳng: cầu kỳ, phung phí.

Em kiêu kỳ, xin đề nghị lễ nghi
Dạ, hỏi, cưới. Mừng vu... quy. Song hỷ!
Sao “Tây Thi” yêu quý cứ làm lý?
Ma ganh tỵ, quý hờn ghen. Xấu xí!
Á Nghi, 2.1.2020

MỘT PHƯƠNG

Em xa Nhà, muôn hướng
Nhưng nỗi nhớ vẫn luôn
Gần hơn trí tưởng tượng.
Buồn!
Ý Nga, 1.1.2020

VIẾT THIỆP TẾT

Con nhớ Mẹ, nhớ lắm!
Đôi bàn chân muôn dặm
Nỗi nhớ gói niềm thương
Thắm!
Ý Nga, 1.1.2020

MỘT NGÀY CHIA VUI CÙNG QUÝ CỤ

Họ già nua, ốm yếu
Mình trao tặng yêu thương
Học lương thiện, tốt bụng
Sống vì người: thơm hương!

Đem tươi tắn, rạng rỡ

RỬ EM

Anh là một thổ công
Đã đóng thuế thổ trạch
Em không phải phạm phông
Lo làm đường, lạc lối.

Bắc, muôn nẻo mệnh mông
Nam, thảo nguyên biên rộng,
Đông, đồi núi chập chùng
Tây, cũng từng lêu lổng.

Bay theo bầy sáo đồng
Bao nhiêu chiều gió lộng,
Bơi theo cá, tắm sông
Cả một thời xuân mộng.

Mai gọi anh bằng chồng
Thì tha hồ bay bổng
Em về với anh không?
Minh hòa chung nhịp sống!
Á Nghi, 2.1.2020

NHẬN DIỆN VIỆT GIAN

Phe mình chớ đánh phe ta
Tập trung dẹp Hán, Cộng tà, Việt gian!

Người này tôn giáo đánh tan,
Kẻ kia bè phái vầy đàn kiêu căng
Hồng, cam, đỏ đỏ nhập nhằng
Ngoài, trong những nhặng, nhố nhăng “đảng, đoàn”.

Ở đâu chia rẽ không tàn?
Những tên xáo trộn bất an muốn gì?
Lẽ nào bạn muốn Hồ quy,
Tay sai Việt Cộng? Lương tri đâu rồi?
Ý Nga, 1.1.2020

Gọi lại tuổi thanh xuân
Chia thoả mái, cởi mở
Hành thiện khắp xa gần!
Ý Nga, 1.1.2020

GỌI XUÂN

Nàng Xuân hỡi, cả đất trời mong đợi
Muôn cánh hoa dâng hết nét rạng ngời
Cành lá thắm căng đầy xanh mượt lộc
Hạt sương mai lấp lánh, nụ xinh tươi.

Nàng Xuân ơi, lòng hân hoan phơi phới
Đón mừng Xuân sắm sửa rộn ràng vui
Thời gian nghe lặng lẽ phút chia phôi
Đang đêm ngược còn đâu ngày tháng cũ?

Một chút chơi vui trong giờ sau cuối
Chút ngậm ngùi tiễn bước tháng năm đi
Chút dư hương thắm thắm xót xa gì
Như pha lẫn trong niềm vui hớn hờ.

Xuân hỡi, hãy cho đời bao mơ ước
Xuân nồng nàn, rực rỡ vạn niềm vui
Kìa Xuân ơi ngàn hoa khoe sắc thắm
Đón chào Xuân bùng nổ khắp đất trời.

Ngày tháng cũ lui dần vào dĩ vãng
Đón mùa sang khắp nơi chốn reo mừng
Rộn rã bài ca năm mới đến rồi
Vang vang tiếng cười hạnh phúc yêu thương...

Phạm Thị Minh-Hung

ĐỒ LÒM LOM!

Người bộ đội hôm qua ngồi chồm hồm
Giữa phố phường khoe nón cối, dép râu
Nay sang giàu nón, dép đã để đâu?
Tiền sĩ dõm hù đầu thôn, cuối xóm?
Ý Nga, 1.1.2020

LẤY LÀM LẠ!

Thường Vụ nợ, Ủy Viên này
Xúm vui hội hè, lễ lạc
“Gà què ăn quẩn cối xay”:
Lễ, hội “Đâm trâu, chém lợn”?

Cứu Nước, đường dài dằng dặc
Quan cao mua gian bán lận,
Quan thấp bận rộn đái đặng
Chỉ chờ chực co căng chạy!

Chủ nghĩa cộng sản được gì
Ngoài sự thất bại thảm hại?
Bạn nhìn Việt Nam thấy chi?
Mọi thứ lao vào hố thẳm!

Tàu Cộng chuốc kẻ xâm lăng,
Đảng bày mưu ra rõ rệt
Giặc vào chẳng dám hé răng
Việt Cộng thật là quá thể!

Hán hóa lộ dần, tương lai
Cứu nước là điều tiên quyết!
Dân sống cần đến đất đai
Chắc chắn sẽ có cách chứ?
Ý Nga, 1.1.2020

Chúc Bình An và Sức Khỏe Năm 2020

Năm 2020 đến để thay thế cho năm 2019 đã qua đi.

Trong một năm qua, bạn và tôi đã làm được những gì và trong năm mới sắp đến, bạn sẽ làm những gì tốt đẹp hơn năm vừa qua?

Chúng ta là những người tầm thường trong cõi nhân gian này đang cố gắng giảm bớt những việc làm không tốt, học hỏi và thực hành những chuyện tốt để cho cuộc đời được thăng hoa tốt đẹp hơn.

Trong năm qua người viết vẫn cố gắng tạo niềm vui nho nhỏ cho mình và cho những người bạn thân mến của tôi qua các bài viết hằng tuần trong mục Một Cõi Thiên Nhân do tôi phụ trách ở trang 35 (Úi chào! Con số 35 đặc biệt này để nhớ nhỉ? Bạn nhớ nhé) của tuần báo Oregon Thời Báo.

Có những người bạn, người viết mới vừa quen biết, và cũng có những người bạn tôi đã quen biết từ lâu cùng gặp gỡ nhau, cùng cảm thông qua mục Một Cõi Thiên Nhân. Bạn và tôi đã cùng vui buồn với nhau qua tâm tình của bạn, của tôi, qua những sinh hoạt của các hội đoàn, qua những bước chân du hành của vợ chồng người viết, qua những buổi thăm viếng các cơ sở, dịch vụ, v.v.

Người viết đã cố gắng đem nụ cười và niềm vui đến với quý vị độc giả mục MCTN của Oregon Thời Báo để chúng ta được sống vui sống khỏe trong chốn bụi hồng lao xao này, dù đôi lúc người viết cũng muốn bắt chước nhà thơ Phạm Thiên Thư "lên non tìm động hoa vàng" hay được vào chùa "đọc kinh sám hối".

Thế mà "em cứ hẹn"... nhưng... "em vẫn còn viết mãi" cho đến hôm nay hơn 10 năm với gần 500 bài viết cho mục MCTN và những bài viết ký sự "tiểu ngạo giang hồ" hằng năm trên Giai Phẩm Xuân ORTB để quý độc giả ORTB đọc cho vui "tuổi không còn trẻ nữa". Smile!

Có thể Phật Trời đã ban phúc lành cho người viết còn thiện duyên phục vụ tha nhân với trái tim tình cảm của mình. Mừng thay!

Tạ ân Ôn Trên, tạ ơn những nụ cười khích lệ của độc giả và thân hữu bốn phương đã giúp cho tâm nguyện đem Đạo vào Đời bằng thơ văn của người viết được tiếp tục để chúng ta được sống an lạc một ít phút giây.

Trong các bài viết của mục MCTN, người viết cũng cố gắng tạo một cách nhìn và nếp sống lạc quan vui vẻ đến với mọi người, dù cuộc đời đã đem nhiều phiền muộn đến với chúng ta. Chính sự lạc quan trong cuộc sống sẽ giúp ta sống khỏe sống tốt về thể chất lẫn tinh thần. Khi chúng ta có khỏe mạnh thì chúng ta mới có thể giúp

mình giúp người được, chứ đau bệnh rề rề giúp mình chưa xong thì làm sao có thể nghĩ để việc giúp người khác được. Bạn đồng ý chứ?

Người viết vừa sưu tầm thêm được một tài liệu cho biết thái độ sống tích cực sẽ sống lâu hơn. Mời Bạn đọc xem có đúng không nhé?

Hãy sống lạc quan, và bạn sẽ sống lâu!

Các nhà nghiên cứu của trường Đại học Boston (Mỹ) đã theo dõi thái độ sống của gần 70,000 người trưởng thành tại Mỹ để đưa ra kết luận này. Theo đó, tình trạng sức khỏe tinh thần đang ngày càng được nhìn nhận, bên cạnh điều kiện thể chất, như một yếu tố quan trọng đối với sức khỏe tổng thể, giúp gia tăng tuổi thọ của con người.

Các nhà khoa học phát hiện ra rằng những người có thái độ sống tích cực sẽ sống lâu hơn. Nam giới sống lạc quan sẽ kéo dài tuổi thọ khoảng 11%, nữ giới sống lạc quan kéo dài tuổi thọ khoảng 15%. Những người phụ nữ lạc quan nhất có thêm 50% cơ hội sống tới tuổi 85. Những nam giới có thái độ tích cực nhất gia tăng 70% cơ hội chạm mốc 85 tuổi.

Theo các nhà nghiên cứu, những người sống lạc quan, tích cực có khả năng đương đầu tốt hơn với áp lực, điều này có thể làm giảm những tác động xấu đối với sức khỏe thể chất của họ.

Những người này cũng có khả năng đặt mục tiêu tốt hơn cho bản thân với niềm tin rằng họ có thể đạt được những mục tiêu hợp lý mà mình xác lập ra. Thái độ sống tích cực cũng khiến họ luyện tập đều đặn, ăn uống lành mạnh và có sức khỏe tốt hơn về lâu dài.

Các nhà khoa học ở trường Đại học Boston đã theo dõi gần 70,000 nữ giới trong suốt một thập kỷ và gần 1,500 nam giới trong suốt 3 thập kỷ. Ban đầu, các nhà nghiên cứu đưa cho những người này bảng câu hỏi để đánh giá cách nhìn nhận của họ đối với cuộc sống, để biết những người lạc quan hay bi quan, tích cực hay tiêu cực.

Tiến sĩ Lewina Lee, người tham gia dẫn dắt nghiên cứu cho hay: “Tuy các nhà khoa học đã nhìn nhận nhiều yếu tố về mặt thể chất có thể tác động tới tuổi thọ con người, nhưng chúng ta vẫn còn biết khá ít về yếu tố tinh thần đối với sức khỏe thể chất và tuổi thọ con người.

“Nghiên cứu này có sự liên hệ mạnh mẽ đối với sức khỏe cộng đồng bởi nó cho thấy một khả năng rằng sự lạc quan có thể xem như tài sản quý báu của tinh thần con người, với tiềm năng giúp gia tăng tuổi thọ”.

Nghiên cứu cũng cho rằng chúng ta có thể học cách sống lạc quan, tích cực hơn. Thiên, các liệu pháp nhận thức - hành vi mà giới tâm lý học vẫn thường sử dụng để hỗ trợ bệnh nhân, cũng như việc viết lách có thể khuyến khích con người có thêm những cách tiếp cận tích cực đối với cuộc sống.

Nghiên cứu này đã được công bố trên một số chuyên san khoa học. Các nhà khoa học cũng có một định nghĩa khá rõ ràng về lạc quan, rằng lạc quan là niềm tin rằng tương lai rồi sẽ ổn thỏa, tốt đẹp bởi ta có thể kiểm soát được những cục diện quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Bi quan có thể tạm hiểu là sự mất hy vọng, mất niềm tin, thường xoáy sâu vào những khiếm khuyết, thiếu sót.

Những người có suy nghĩ lạc quan có tỷ lệ mắc bệnh đái tháo đường tuýp 2 cũng như bệnh trầm cảm ít hơn, và họ sẽ sống lâu hơn nếu có sự quan tâm, kiểm soát các vấn đề sức khỏe.

Các nhà khoa học tin rằng người lạc quan khỏe mạnh hơn bởi họ có khả năng “bật nảy” tốt hơn sau những giai đoạn căng thẳng, suy sụp, bởi họ nhìn những tình huống tiêu cực này như là thách thức để vượt qua, chứ không phải mối đe dọa.

Bích Ngọc

Theo *Daily Mail*

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Trong tương lai có được sống lâu hay không thì chưa biết được, nhưng trong thực tế hiện tại, thì những người có thái độ sống lạc quan, vui vẻ vẫn được nhiều người quý mến hơn những người ưa cựa nựa, cảm râm, than trời trách đất tới ngày, mệt quá! Hơn thế nữa, trong khi bao nhiêu người sống khổ sở vì chiến tranh, thiên tai địa họa, nghèo khổ, đói khát, v.v. chúng ta vẫn hằng cầu nguyện được sống bình an trong cõi thế.

Xin mời Bạn đọc bài thơ vui vui dưới đây do người viết sưu tầm đem về đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Bình An Là Được

Sống một kiếp người, bình an là được
Hai bánh bốn bánh, chạy được là được
Tiền ít tiền nhiều, đủ ăn là được.

Người già người trẻ, miễn khỏe là được
Người giàu người nghèo, hòa thuận là được.
Ông xã về trẻ, miễn về là được.
Bà xã cầu nhau, thương mình là được.

Tiền sĩ cũng được, bán rau cũng được
Tất cả phiền não, biết xả là được
Kiên trì cố chấp, biết quên là được
Bạn bè xa gần, nhớ nhau là được.

Không phải có tiền muốn gì cũng được
Tâm tốt việc tốt, số mệnh đổi được
Ai đúng ai sai, trời biết là được
Tích đức tu thân, kiếp sau cũng được.

Thiên địa vạn vật tùy duyên là được
Có rất nhiều việc, nhìn xa sẽ được
Nói nhiều như vậy, hiểu được là được
Vẫn còn chưa hiểu, xem lại là được.

(Nguồn: <https://phatphapungdung.com/binh-an-la-duoc>)

Người viết xin chúc **Bình An** và **Sức Khỏe** đến tất cả mọi người. Smile!

Chúc Mừng Năm Mới 2020

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 497- ORTB 1-1-2020)

shutterstock.com • 701454058

